សៀវភៅយ៉ូអែល និងសាសនាចក្រអាដវេនទីស្ទ៍ថ្ងៃទីប្រាំពីរនៅឡាវឌីកេ—លេខម្ភៃបួន

Jeff Pippenger
2026-01-06

លេខ ម្ភៃបួន

យើងបានបញ្ចប់អត្ថបទមុនរបស់យើង ដោយប៉ះពាល់ដល់ខ្សែស្របបីនៃសក្ខីកម្មទំនាយ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយជំពូកទីដប់មួយដល់ជំពូកទីម្ភៃពីរ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ដែលជាសៀវភៅទីមួយនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់, ម៉ាថាយ ដែលជាសៀវភៅទីមួយនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងវិវរណៈ ដែលជាសៀវភៅចុងក្រោយទាំងនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងនៃព្រះគម្ពីរទាំងមូល។ ខ្សែនៃលោកុប្បត្តិកំណត់អត្តសញ្ញាណសេចក្តីសញ្ញាជាមួយអាប់រ៉ាម, ខ្សែនៃម៉ាថាយកំណត់អត្តសញ្ញាណសេចក្តីសញ្ញាជាមួយក្រុមជំនុំគ្រីស្ទាន ដោយមានពេត្រុសជានិមិត្តរូបនៃការចាប់ផ្តើម និងចុងបញ្ចប់នៃអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណសម័យទំនើប។ ខកណ្ដាលនៃខ្សែទាំងពីរកំណត់អត្តសញ្ញាណត្រារបស់ព្រះ; ចំពោះអាប់រ៉ាម វាគឺជា «ការកាត់ស្បែក», ហើយចំពោះពេត្រុស វាគឺជាការផ្លាស់ប្ដូរឈ្មោះរបស់គាត់។ ខកណ្ដាលនៃខ្សែនៅក្នុងវិវរណៈ គឺជាជំពូកទីដប់ប្រាំពីរ ខទីដប់ពីរ។

> ស្នែងដប់ដែលអ្នកបានឃើញ នោះគឺជាស្ដេចដប់អង្គ ដែលមិនទាន់បានទទួលនគរនៅឡើយទេ ប៉ុន្តែពួកគេទទួលអំណាចដូចជាស្ដេច អស់រយៈពេលមួយម៉ោងជាមួយនឹងសត្វសាហាវនោះ។វិវរណៈ 17:12។

លោកុប្បត្តិ និង ម៉ាថាយ បញ្ជាក់អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងព្រះភាព និងមនុស្សជាតិ ហើយវិវរណៈ បញ្ជាក់អំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងសត្វសាហាវ និងនាគ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ បន្ទាត់ទាំងបីនេះ សុទ្ធតែចង្អុលទៅកាន់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលនៅទីនោះ មនុស្សមួយក្រុមបង្ហាញសញ្ញាសម្គាល់របស់សត្វសាហាវ ហើយក្រុមមួយទៀតបង្ហាញត្រារបស់ព្រះ។ ក្លែងក្លាយរបស់សត្វសាហាវ និងនាគ ក្នុងខទីដប់ពីរ គឺជាការលើកឡើងអូមេហ្គាអំពីប៉មរបស់នីមរ៉ូឌ ក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកដប់មួយ។ នៅទីនោះ សាសនាកិច្ចព្រមព្រៀងក្លែងក្លាយ បានជួបនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់វា ហើយនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូកដប់ប្រាំពីរ ស្ត្រីពេស្យា—ដែលជាបាប៊ីឡូនដ៏ធំ—ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ។ នីមរ៉ូឌ គឺជាអាល់ហ្វាទៅកាន់អូមេហ្គារបស់វ៉ាទីកង់ ហើយដោយហេតុនេះ សម្តេចប៉ាបភាព គឺជាបាប៊ីឡូនដ៏ធំ ជាអូមេហ្គាទៅកាន់បាបិលរបស់នីមរ៉ូឌ ដែលជាអាល់ហ្វា។

អ្វីដែលគួរឲ្យកត់សម្គាល់នៅក្នុងខណ្ឌកណ្ដាលទាំងបីនេះ គឺថា សក្ខីភាពដែលមាននៅក្នុងចំណុចកណ្ដាលនីមួយៗនៃបន្ទាត់ នោះ តាមពិតទៅ មានបីខណ្ឌ។

> នេះជាសេចក្តីសញ្ញារបស់យើង ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាន់រក្សា
> រវាងយើងនិងអ្នករាល់គ្នា និងពូជពង្សរបស់អ្នកនៅក្រោយអ្នកគឺថា
> បុរសទាំងអស់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាត្រូវទទួលការកាត់ស្បែក។
> ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវកាត់សាច់នៃស្បែកខាងមុខរបស់អ្នកចេញ;
> ហើយការនោះនឹងជាទីសម្គាល់នៃសេចក្តីសញ្ញារវាងយើងនិងអ្នករាល់គ្នា។
> កូនប្រុសគ្រប់រូបដែលមានអាយុប្រាំបីថ្ងៃ
> ត្រូវទទួលការកាត់ស្បែកក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា
> គឺបុរសទាំងអស់ក្នុងគ្រប់ជំនាន់របស់អ្នក ទាំងអ្នកដែលកើតក្នុងផ្ទះ
> និងអ្នកដែលបានទិញមកដោយប្រាក់ពីជនបរទេសណាម្នាក់
> ដែលមិនមែនជាពូជពង្សរបស់អ្នក។ លោកុប្បត្តិ ១៧:១០–១២។

> ហើយព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់ថា៖ «ស៊ីមូន ហារ្យូណា អើយ
> អ្នកមានពរហើយ ដ្បិតមិនមែនសាច់ឈាមបានបើកសម្ដែងការនេះដល់អ្នកទេ
> គឺជាព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញ។ ខ្ញុំក៏ប្រាប់អ្នកដែរថា
> អ្នកគឺពេត្រុស ហើយលើថ្មដានេះ ខ្ញុំនឹងសង់ព្រះវិហាររបស់ខ្ញុំ
> ហើយទ្វារនៃស្ថាននរកនឹងមិនអាចឈ្នះលើវាបានឡើយ។
> ខ្ញុំនឹងប្រគល់កូនសោនៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់អ្នក
> ហើយអ្វីៗណាដែលអ្នកចងនៅលើផែនដី នោះនឹងត្រូវបានចងនៅស្ថានសួគ៌ដែរ
> ហើយអ្វីៗណាដែលអ្នកស្រាយនៅលើផែនដី
> នោះនឹងត្រូវបានស្រាយនៅស្ថានសួគ៌ដែរ»។ ម៉ាថាយ 16:17–19។

> ហើយសត្វនោះ ដែលធ្លាប់មាន ហើយឥឡូវនេះមិនមានទៀត
> សត្វនោះផ្ទាល់ក៏ជាអង្គទីប្រាំបីដែរ ហើយកើតចេញពីចំណោមទាំងប្រាំពីរ
> ហើយវាទៅឯសេចក្ដីវិនាស។ រីឯស្នែងទាំងដប់ដែលអ្នកបានឃើញ
> នោះគឺជាស្ដេចទាំងដប់ ដែលមិនទាន់បានទទួលនគរនៅឡើយទេ
> ប៉ុន្តែទទួលអំណាចជាស្ដេចអស់មួយម៉ោងជាមួយនឹងសត្វនោះ។
> ពួកគេមានគំនិតតែមួយ ហើយនឹងប្រគល់អំណាច
> និងកម្លាំងរបស់ខ្លួនទៅឲ្យសត្វនោះ។ វិវរណៈ ១៧:១១–១៣

រឿងនៃសេចក្ដីសញ្ញាក្លែងក្លាយ ដែលតំណាងដោយតដុប និងជ័ររបស់និមរោឌ និងប្រព័ន្ធក្លែងក្លាយនៃសាសនាចក្រ និងរដ្ឋរបស់គាត់ ដែលតំណាងដោយប៉ម និងទីក្រុង ជាគំរូនៃប្រព័ន្ធក្លែងក្លាយរបស់រូបសត្វសាហាវ ដែលតំណាងនៅក្នុងអូមេហ្គានៃរឿងនិមរោឌ។ បន្ទាត់បី ដោយមានចំណុចកណ្ដាលបីនខែបី ដែលទាំងអស់សុទ្ធតែជាសាក្សីអំពីសេចក្ដីសញ្ញានៃជីវិត និងសេចក្ដីសញ្ញានៃសេចក្ដីស្លាប់។ មួយសែនសែសិបបួនពាន់ គឺជាទីប្រាំបីពិត ដែលចេញពីចំណោមប្រាំពីរ ហើយសម្តេចប៉ាប គ្រាន់តែជារបស់ក្លែងក្លាយប៉ុណ្ណោះ។ ពួកវណ្ណៈរបស់និមរោឌមានឯកភាពនៃគំនិតនៅក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេ ជារបស់ក្លែងក្លាយទៅនឹងមួយសែនសែសិបបួនពាន់ ដែលមានឯកភាពជាមួយនឹងព្រះទ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សត្វសាហាវក្លែងក្លាយដែល «ធ្លាប់មាន ហើយឥឡូវនេះមិនមានទេ» ជារបស់ក្លែងក្លាយនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលធ្លាប់មាន ហើយមាន ហើយក៏នឹងយាងមកទៀត។ នៅក្នុងខទីប្រាំបី ការបង្ហាញពេញលេញនៃរបស់ក្លែងក្លាយ ដែលតំណាងដោយសម្តេចប៉ាប ត្រូវបានបង្ហាញចេញ។

សត្វសាហាវដែលអ្នកបានឃើញ នោះធ្លាប់មាន ហើយឥឡូវនេះមិនមានទេ;
ប៉ុន្តែវានឹងឡើងមកពីអបុយាក្រឹត ហើយទៅឯសេចក្ដីវិនាស;
ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដី នឹងមានសេចក្ដីអស្ចារ្យ
គឺអ្នកដែលឈ្មោះរបស់ពួកគេមិនបានកត់ទុកក្នុងសៀវភៅនៃជីវិត
តាំងពីមូលដ្ឋានលោកិយមក នៅពេលដែលពួកគេឃើញសត្វសាហាវដែលធ្លាប់មាន
ហើយឥឡូវនេះមិនមានទេ ប៉ុន្តែកើតនៅតែមាន។ វិវរណៈ 17:8

ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គដែលបានមានមក ហើយកំពុងមាន ហើយនឹងយាងមកទៀត ហើយអាណាចក្រព្រះសង្ឃសម្ដេចប៉ាប ដែលជាអង្គទីប្រាំបី ដែលចេញពីចំណោមអង្គទាំងប្រាំពីរ គឺជាសត្វដែល «បានមានមក ហើយឥឡូវមិនមានទេ ប៉ុន្តែនៅតែមាន»។ «មួយម៉ោង» ដែលអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងនាគ និងសត្វតំណាងឲ្យនោះ សំដៅលើប្រវត្តិសាស្ត្រចាប់ពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ជាកន្លែងដែលមួយសនៃនាក់ ដែលពេត្រុស និងអាប់រ៉ាមតំណាងឲ្យ បានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ជាទង់សញ្ញា នៅពេលដដែលនោះដែលអាណាចក្រព្រះសង្ឃសម្ដេចប៉ាបឡើងកាន់អំណាច។

យើងបានខិតខំសិក្សាព្រះគម្ពីរយ៉ូអែល ដោយឈរលើទស្សនៈថា ពេត្រុស នៅថ្ងៃបុណ្យពិន្ទុកុស្ត បានកំណត់សារពិន្ទុកុស្តរបស់គាត់ថា ជាការសម្រេចនៃព្រះគម្ពីរយ៉ូអែល។ ក្នុងបន្ទាត់សញ្ញាសម្ពន្ធទាំងបី ដែលនីមួយៗមានដប់ពីរជំពូក ខទាំងបីកណ្ដាលនៃបន្ទាត់នីមួយៗនិយាយអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រដូចគ្នា ហើយពេត្រុសត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះថា កំពុងនៅជាមួយព្រះយេស៊ូវនៅកសោរា ភីលីព ដែលគឺប៉ាញ៉ូម ហើយនោះជាទីកន្លែងដែលពិភពលោកឥឡូវនេះកំពុងស្ថិតនៅលើមាត់ទ្វារនៃការប្រឈមនឹងអ្វីដែលទីនោះតំណាងឲ្យ។ នៅប៉ាញ៉ូម ពេត្រុសក៏ស្ថិតនៅក្រុងយេរូសាឡិមផងដែរ នៅពេលការចាក់ស្រក់នៃព្រះវិញ្ញាណនៅថ្ងៃបុណ្យពិន្ទុកុស្ត។ បន្ទាត់ទាំងបីនៃដប់ពីរជំពូក រួមចំណុចគ្នានៅប៉ាញ៉ូម និងពិន្ទុកុស្ត នៅពេលត្រារបស់ព្រះត្រូវបានបោះត្រាលើកូនក្រមុំនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយសញ្ញារបស់សត្វសាហាវត្រូវបានបោះត្រាលើកូនក្រមុំនៃសាតាំង។ ព្រះគម្ពីរយ៉ូអែលកំពុងកំណត់សម្គាល់ការហៅឲ្យភ្ញាក់ឡើងនៅក្នុងប្រស្នានៃស្ទេគ្រីព្រហ្មចារីដប់នាក់ នៅពេលសាសនាចក្រអាដវិនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរឡាវូឌីសេ ភ្ញាក់ឡើងដឹងថា ពួកគេកំពុងវិនាសបាត់បង់។

សៀវភៅយ៉ូអែលត្រូវបានដាក់ស្ថិតនៅក្នុងបរិបទនៃបួនជំនាន់។

ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ដែលបានមកដល់យ៉ូអែល កូនរបស់ពេធូអែល។

សូមស្ដាប់ការនេះ អ្នកចាស់ទុំទាំងឡាយអើយ ហើយចូរផ្ដេកត្រចៀកស្ដាប់ អ្នកស្រុកនៅក្នុងដែនដីទាំងអស់អើយ។

តើការនេះបានកើតមាននៅក្នុងជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា ឬសូម្បីតែនៅក្នុងជំនាន់របស់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរឬទេ?
ចូរប្រាប់ការនេះដល់កូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នា
ហើយឲ្យកូនចៅរបស់អ្នករាល់គ្នាប្រាប់ដល់កូនចៅរបស់ពួកគេ
ហើយកូនចៅរបស់ពួកគេប្រាប់ដល់ជំនាន់មួយទៀត។
អ្វីដែលដង្កូវស៊ីស្លឹកបានទុកចោល នោះកណ្ដូបបានស៊ីអស់;

ហើយអ្វីដែលកណ្តូបបានទុកចោល នោះដង្កូវសីបន្លែបានស៊ីអស់;
ហើយអ្វីដែលដង្កូវសីបន្លែបានទុកចោល នោះដង្កូវបានស៊ីអស់។ យ៉ូអែល 1:1–4។

«មនុស្សចាស់» គឺជាមេដឹកនាំនៃព្រះវិហារអាដវេនទីស្ទ៍ថ្ងៃទីប្រាំពីរលាវឌីសេ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបោះត្រារបស់មួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយការបោះត្រានោះត្រូវបានសម្រេចឡើងក្នុងអំឡុងពេលនៃការចាក់បង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ «មនុស្សចាស់» ត្រូវបានអេសេគាលតំណាងថាជា «បុរសចំណាស់ៗ»។

បន្ទាប់មក ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំថា «កូនមនុស្សអើយ តើអ្នកបានឃើញឬនៅនូវអ្វីដែលពួកចាស់ទុំនៃវង្សអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តនៅក្នុងទីងងឹត ម្នាក់ៗនៅក្នុងបន្ទប់នៃរូបស្រមៃរបស់ខ្លួន? ដ្បិតពួកគេនិយាយថា ព្រះយេហូវ៉ាមិនទតឃើញយើងទេ; ព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោលផែនដីហើយ»។ អេសេគាល 8:12។

ការបំផុសគំនិតបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ការបោះត្រានៅក្នុង អេសេគាល ជំពូក ៩ គឺជាការបោះត្រាដូចគ្នានឹងនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ៧។ ក៏ដូចជាច្បាស់ផងដែរថា «ពួកចាស់ទុំ» ក្នុងការស្អប់ខ្ពើមបួនប្រភេទដែលកាន់តែធ្ងន់ឡើងៗនៅជំពូក ៨ ត្រូវបានតំណាងដោយចំនួន ២៥។ «ពួកចាស់ទុំ» ២៥ នាក់ ដែលត្រូវធ្វើជាអ្នកអាណាព្យាបាលហ្វូងរបស់ព្រះ គឺជាពួកបុរសដែលកំពុងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ។ ពួកគេជាពួកដំបូងដែលត្រូវទទួលការជំនុំជម្រះ។ ក្នុងបរិបទនៃទីសក្ការៈដែលពួកគេបានបែរចេញពីវា ពួកគេតំណាងឱ្យវេនបូជាចារ្យពីរវេន ដែលមានបូជាចារ្យដប់ពីរនាក់ក្នុងមួយវេន និងមហាបូជាចារ្យ។ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យចូលជាធរមាន ពួកគេនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ ហើយទទួលសញ្ញាសម្គាល់របស់សត្វសាហាវ ដោយសន្មយាភាពយល់ព្រមរបស់ពួកគេចំពោះនាគ សត្វសាហាវ និងហោរាក្លែងក្លាយ។ ចំនួន ២៥ នាក់នេះ ត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូដោយចំនួន ២៥០ នាក់ ក្នុងការបះបោររបស់ កូរ៉ា ដាថាន និងអាប៊ីរ៉ាម ដែលតំណាងឱ្យសហភាពបីជាន់ ដែលបុរស ២៥០ នាក់ដែលថ្វាយគ្រឿងក្រអូបបានចូលរួមជាមួយ។ មេដឹកនាំបីនាក់នៃការក្បត់សាសនា បានស្លាប់ នៅពេលផែនដីបានបើកមាត់របស់វា ហើយលេបពួកគេចុះទៅ។

លោកម៉ូសេមានប្រសាសន៍ថា «ដោយការនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ព្រះយេហូវ៉ាបានចាត់ខ្ញុំមកឲ្យធ្វើកិច្ចការទាំងអស់នេះ ដ្បិតខ្ញុំមិនបានធ្វើការទាំងនេះតាមគំនិតរបស់ខ្លួនឯងទេ។ ប្រសិនបើបុរសទាំងនេះស្លាប់ដូចសេចក្ដីស្លាប់ធម្មតារបស់មនុស្សទាំងអស់ ឬត្រូវបានទស្សនាដូចការទស្សនារបស់មនុស្សទាំងអស់ នោះព្រះយេហូវ៉ាមិនបានចាត់ខ្ញុំមកទេ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ាបង្កើតការថ្មីមួយ ហើយផែនដីបើកមាត់របស់វា ហើយលេបពួកគេទាំងអស់ ព្រមទាំងអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់ពួកគេ ហើយពួកគេចុះទាំងរស់ទៅក្នុងរណ្ដៅ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងយល់ថា បុរសទាំងនេះបានបង្ហើបព្រះយេហូវ៉ាឲ្យទ្រង់ព្រះពិរោធ»។

ហើយកាលដែលគាត់បានបញ្ចប់ការនិយាយពាក្យទាំងនេះទាំងអស់ នោះដីនៅក្រោមពួកគេបានបែកចេញជាពីរ។ ផែនដីបានបើកមាត់របស់វា ហើយលេបពួកគេ បូកទាំងផ្ទះរបស់ពួកគេ មនុស្សទាំងអស់ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងកូរ៉ា

> និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ពួកគេផង។ ពួកគេ និងអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់ពួកគេ បានចុះទៅក្នុងរណ្តៅទាំងរស់ ហើយផែនដីបានបិទពីលើពួកគេវិញ ដូច្នេះពួកគេបានវិនាសបាត់ពីកណ្តាលជំនុំ។
>
> ហើយអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ដែលនៅជុំវិញពួកគេ បានរត់គេចខ្លួនដោយសារសម្រែករបស់ពួកគេ ដ្បិតពួកគេបាននិយាយថា «ក្រែងផែនដីលេបយើងដែរ»។ ហើយមានភ្លើងមួយចេញមកពីព្រះអម្ចាស់ ហើយបានបំផ្លាញមនុស្សពីររយហាសិបនាក់ ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។ ជនគណនា 16:28–35។

ការបះបោរនៅឆ្នាំ 1888 ត្រូវបានជានិមិត្តរូបដោយការបះបោររបស់កូរ៉ា ដាថាន អប៊ីរ៉ាម និងបុរស 250 នាក់ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប។ បុរស 250 នាក់នោះបានបង្កើតសម្ព័ន្ធភាពជាមួយសហព័ន្ធបីជាន់ ដែលឈានមកដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នៅពេលសហរដ្ឋអាមេរិក គឺសត្វពីផែនដី បើកមាត់របស់ខ្លួន ហើយនិយាយដូចនាគ។ នៅចំណុចនោះ ភ្លៀងចុងក្រោយត្រូវបានចាក់បង្ហូរចេញដោយឥតកំណត់ ដូចដែលបុរស 250 នាក់ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប ត្រូវបានបំផ្លាញដោយភ្លើងដែលចុះមកពីស្ថានសួគ៌។ បុរស 250 នាក់តំណាងឲ្យប្រព័ន្ធសាសនាមិនពិតមួយ ដែលត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងអំឡុងការចាក់បង្ហូរនៃភ្លៀងចុងក្រោយ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ការបើកឡើងនៃផែនដីលើកូរ៉ា និងពួកសហការីរបស់គាត់ គឺជារញ្ជួយដីនៃវិវរណៈជំពូក 11 ដែលកំណត់អត្តសញ្ញាណសហរដ្ឋអាមេរិកថាបានបើកមាត់របស់ខ្លួន ហើយនិយាយដូចនាគ។ នៅពេលភ្លើងបានចុះមកពីស្ថានសួគ៌លើបុរស 250 នាក់ នោះវាជានិមិត្តរូបនៃភ្លើងរបស់អេលីយ៉ានៅភ្នំកាមែល នៅពេលពួកហោរាក្លែងក្លាយទាំងនោះត្រូវបានសម្លាប់។ ភ្លើងរបស់អេលីយ៉ានៅភ្នំកាមែល ស្របគ្នាជាមួយច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដូច្នេះភ្លើងលើបុរស 250 នាក់ គឺជាភ្លើងនៃភ្លៀងចុងក្រោយនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

ខ្សែអត្ថបទក្នុងកណ្ឌគម្ពីរជនគណនា ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការបះបោររបស់កូរ៉ា មានការស្របគ្នាតាមន័យទំនាយជាមួយនឹងការបះបោរប្រឆាំងនឹងសារអំពីទឹកដីសន្យា ដូចដែលយ៉ូស្វេ និងកាលែបបានប្រកាស។ ការបះបោរនោះតំណាងឲ្យ «ថ្ងៃនៃការបង្កហេតុខឹង» តាមព្រះគម្ពីរ។ ខ្សែអត្ថបទអំពីការបះបោររបស់កូរ៉ា ចែងថា៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា មនុស្សទាំងនេះបានបង្កហេតុខឹងដល់ព្រះអម្ចាស់»។

មានតែពួកអ្នកប្រាជ្ញប៉ុណ្ណោះដែលយល់ ហើយពួកអ្នកប្រាជ្ញត្រូវយល់ថា ប្រវត្តិនៃការបះបោររបស់កូរ៉េ ត្រូវយកមកដាក់លើការបះបោរប្រឆាំងនឹងសាររបស់យ៉ូស្វេអំពីទឹកដីសន្យា។ ការបះបោរនោះបានកើតឡើងនៅកាដេស ហើយទាំងកាដេស និងការបះបោររបស់កូរ៉េ គឺជាការបះបោររបស់សាសនាចក្រអាឌវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ កូរ៉េ និងបុរស ២៥០ នាក់ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប ជានិមិត្តរូបជាមុននៃបុរស ២៥ នាក់ដែលក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យនៅក្នុង អេសេគាល ៨។ ពួកបុរសចាស់ទាំងនោះនៅក្នុង អេសេគាល ៨ តំណាងឲ្យអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមទីបួន ក្នុងចំណោមអំពើគួរស្អប់ខ្ពើមបួនដែលកាន់តែធ្ងន់ឡើងៗ

ដែលត្រូវបានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម ដែលជានិមិត្តរូបនៃសាសនាចក្ររបស់ព្រះ។

អំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមទីមួយគឺជារូបសំណាកនៃសេចក្ដីច្រណែន
ឯទីពីរគឺជាបន្ទប់លាក់កំបាំង ឯទីបីគឺការយំសោកសម្រាប់តាំមូស
ហើយបន្ទាប់មកមានបុរស ២៥ នាក់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ។ បន្ទាប់មក ជំពូកទី៩
បញ្ជាក់អំពីអ្នកដែលដកដង្ហើមធំ
ហើយយំសោកដោយសារអំពើគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមទាំងនោះ
ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងជំពូកទី៨។ អ្នកដែលដកដង្ហើមធំ ហើយយំសោក
ត្រូវបានបោះត្រាដោយទេវតាដែលឡើងមកពីទិសខាងកើត។ ទេវតាគឺជាអ្នកនាំសារ
ហើយតំណាងឲ្យសារមួយ។

សារនៃការបោះត្រាពីទិសខាងកើត គឺជាសារនៃខ្យល់ពីទិសខាងកើត
ដែលជាសាររបស់សាសនាឥស្លាម។
នៅពេលមនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ត្រូវបានបោះត្រារួចហើយ
ទេវតានៃការបំផ្លាញក៏ចាប់ផ្ដើមការងាររបស់ពួកគេ
ត្រង់កន្លែងដែលខ្សែខាងក្រៅនៃពាក្យទំនាយបង្រៀនថា
«ការបោះបង់សេចក្ដីជំនឿថ្នាក់ជាតិ ត្រូវបានតាមមកដោយសេចក្ដីវិនាសថ្នាក់ជាតិ»។
មុនពេលការជំនុំជម្រះត្រូវបានអនុវត្តលើអ្នកដែលត្រូវបានតំណាងដោយកូរ៉ាហ៍
ពួកបះបោរត្រូវបាននាំចេញទៅខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម។
មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានដកចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម
ព្រោះមិនមែនជាមនុស្សសុចរិតទេដែលរត់គេចចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹម។

លើសពីនេះទៀត ព្រះវិញ្ញាណបានលើកខ្ញុំឡើង
ហើយនាំខ្ញុំទៅកាន់ទ្វារខាងកើតនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះយេហូវ៉ា
ដែលបែរមុខទៅទិសខាងកើត។ ហើយមើលចុះ
នៅមាត់ទ្វារនោះមានបុរសម្ភៃប្រាំនាក់ ក្នុងចំណោមពួកគេ ខ្ញុំបានឃើញ
យ៉ាអាសានា កូនប្រុសរបស់អាស៊ួរ និងពេឡាទា កូនប្រុសរបស់បេណាយ៉ា
ដែលជាមេដឹកនាំនៃប្រជាជន។

បន្ទាប់មក ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖ «កូនមនុស្សអើយ
ពួកនេះជាមនុស្សដែលគ្រោងការអាក្រក់
ហើយផ្ដល់យោបល់ទុច្ចរិតនៅក្នុងទីក្រុងនេះ។ ពួកគេនិយាយថា
"មិនទាន់ជិតមកដល់ទេ ចូរយើងសង់ផ្ទះឡើង។" ទីក្រុងនេះជាឆ្នាំង
ហើយយើងជាសាច់នៅក្នុងនោះ»។

ដូច្នេះ ចូរព្យាករណ៍ទាស់នឹងពួកគេ ចូរព្យាករណ៍ចុះ ឱកូនមនុស្សអើយ។
ហើយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់បានយាងមកសណ្ឋិតលើខ្ញុំ
ហើយមានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា ចូរនិយាយចុះ៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖

ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាបាននិយាយដូច្នេះហើយ ឱវង្សអ៊ីស្រាអែលអើយ
ដ្បិតយើងស្គាល់អស់ទាំងគំនិតដែលកើតឡើងក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា
គ្រប់គំនិតទាំងអស់។
អ្នករាល់គ្នាបានបង្កើនចំនួនអ្នកដែលត្រូវសម្លាប់នៅក្នុងទីក្រុងនេះ
ហើយបានបំពេញផ្លូវទាំងឡាយរបស់វាដោយសាកសព។ ហេតុនេះហើយ
ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាមានបន្ទូលដូច្នេះថា សាកសពរបស់អ្នករាល់គ្នា
ដែលអ្នករាល់គ្នាបានដាក់នៅកណ្ដាលវា នោះហើយជាសាច់

ហើយទីក្រុងនេះជាឆ្នាំងស្ងោរ ប៉ុន្តែយើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីកណ្ដាលវា។
អ្នករាល់គ្នាបានខ្លាចដាវ ហើយយើងនឹងនាំដាវមកលើអ្នករាល់គ្នា
នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា។ យើងនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចេញពីកណ្ដាលវា
ហើយប្រគល់អ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងដៃរបស់ជនបរទេស
ហើយនឹងអនុវត្តការជំនុំជម្រះនៅកណ្ដាលអ្នករាល់គ្នា។
អ្នករាល់គ្នានឹងដួលដោយដាវ;
យើងនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នករាល់គ្នានៅព្រំដែនអ៊ីស្រាអែល ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា
យើងជាព្រះយេហូវ៉ា។ ទីក្រុងនេះនឹងមិនមែនជាឆ្នាំងស្ងោររបស់អ្នករាល់គ្នាទេ
ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនមែនជាសាច់នៅកណ្ដាលវាដែរ
ប៉ុន្តែយើងនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នករាល់គ្នានៅព្រំដែនអ៊ីស្រាអែល។
ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះយេហូវ៉ា
ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់យើងទេ
ក៏មិនបានអនុវត្តតាមសេចក្ដីជំនុំជម្រះរបស់យើងដែរ
ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តតាមទំនៀមទម្លាប់របស់សាសន៍ដទៃដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា។

ហើយកាលខ្ញុំកំពុងទាយទំនាយ នោះពេល៉ោធា កូនបេណាយ៉ា បានស្លាប់។
នោះខ្ញុំក៏ដួលផ្កាប់មុខ ហើយស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំងថា
ឱព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ! តើទ្រង់នឹងបំផ្លាញសំណល់នៃអ៊ីស្រាអែលឲ្យអស់រលីងឬ?
អេសេគាល 11:1–13.

ក្រុងយេរូសាឡឹមត្រូវបានសម្អាតនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យមានប្រសិទ្ធិភាព
នៅពេលដែលស្រូវសាលីត្រូវបានបំបែកចេញពីស្មៅអាក្រក់។
បុរសទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងដោយលេខ 25 ឬ 250 នាក់របស់កូរ៉េ
ត្រូវបាននាំចេញទៅខាងក្រៅ គឺទៅកាន់ "ព្រំដែន" នៃក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីស្លាប់។
លេខ 25 គឺជាចំនួនបូជាចារ្យដែលបម្រើរយៈពេលមួយសប្ដាហ៍
ហើយនៅពេលដែលត្រូវបានតំណាងដោយចំនួនគុណដប់គឺ 250
វាតំណាងឲ្យពួកជំនុំទូទាំងពិភពលោក
ពីព្រោះលេខដប់គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភពទូទាំងពិភពលោក។
ពួកជំនុំដែលកំពុងតស៊ូត្រូវបានកំណត់ថាជាពួកជំនុំដែលផ្សំឡើងពីស្រូវសាលី
និងស្មៅអាក្រក់
ហើយពួកជំនុំដែលមានជ័យជម្នះតំណាងឲ្យពួកជំនុំដែលមានតែស្រូវសាលីប៉ុណ្ណោះ។

«តើព្រះជាម្ចាស់មិនមានក្រុមជំនុំដែលមានជីវិតទេឬ? ទ្រង់មានក្រុមជំនុំមួយ
ប៉ុន្តែវាជាក្រុមជំនុំកំពុងតស៊ូ មិនមែនជាក្រុមជំនុំទទួលជ័យជម្នះហើយនោះទេ។
យើងសោកស្ដាយដែលមានសមាជិកខ្វះខាត
ថែមទាំងមានស្មៅអាក្រក់នៅកណ្ដាលស្រូវសាលីផង។
ព្រះយេស៊ូវបានមានព្រះបន្ទូលថា៖
"នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលបានព្រោះពូជល្អក្នុងស្រែរបស់ខ្លួន
ប៉ុន្តែកាលមនុស្សកំពុងដេកលក់
សត្រូវរបស់គាត់ក៏មកព្រោះស្មៅអាក្រក់នៅកណ្ដាលស្រូវសាលី ហើយក៏ចេញទៅ....
ដូច្នេះ ពួកបាវបម្រើរបស់ម្ចាស់ផ្ទះក៏មកទូលសួរគាត់ថា លោកម្ចាស់អើយ
តើលោកមិនបានព្រោះពូជល្អក្នុងស្រែរបស់លោកទេឬ? ដូច្នេះ
ស្មៅអាក្រក់នេះមកពីណា? គាត់ឆ្លើយទៅពួកគេថា សត្រូវម្នាក់បានធ្វើការនេះ។
ពួកបាវបម្រើក៏សួរគាត់ថា ដូច្នេះ តើលោកចង់ឲ្យយើងទៅដកវាចេញឬ?
ប៉ុន្តែគាត់ថា ទេ ក្រែងលោ ពេលអ្នករាល់គ្នាដកស្មៅអាក្រក់

នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដកស្រូវសាលីជាមួយវាផង។
ទុកឲ្យទាំងពីរដុះជាមួយគ្នារហូតដល់រដូវច្រូត; ហើយនៅពេលច្រូត
ខ្ញុំនឹងប្រាប់ពួកអ្នកច្រូតថា ចូរប្រមូលស្មៅអាក្រក់ជាមុនសិន ហើយចងវាជាបាច់ៗ
ដើម្បីដុតវាចោល ប៉ុន្តែចូរប្រមូលស្រូវសាលីទៅក្នុងជង្រុករបស់ខ្ញុំវិញ។”»

នៅក្នុងពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីស្រូវសាលី និងស្មៅអាក្រក់ យើងឃើញមូលហេតុថា
ហេតុអ្វីបានជាមិនត្រូវដកស្មៅអាក្រក់ចេញ
គឺដើម្បីកុំឲ្យស្រូវសាលីត្រូវបានដកឡើងជាមួយនឹងស្មៅអាក្រក់នោះ។ ទស្សនៈ
និងការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សអាចនាំឲ្យមានកំហុសធ្ងន់ធ្ងរ។ ប៉ុន្តែ
ជាជាងឲ្យមានកំហុសកើតឡើង
ហើយឲ្យសូម្បីតែដើមស្រូវសាលីតែមួយត្រូវបានដកឡើង
នាយកម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ចូរឲ្យទាំងពីរដុះរួមគ្នារហូតដល់រដូវច្រូត»; បន្ទាប់មក
ពួកទេវតានឹងប្រមូលស្មៅអាក្រក់ចេញ ដែលត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ការបំផ្លាញ។
ទោះបីជា នៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើង
ដែលអះអាងថាជឿលើសេចក្តីពិតកម្រិតខ្ពស់ក៏ដោយ ក៏នៅមានអ្នកដែលខ្វះខាត
និងវង្វេង ដូចជាស្មៅអាក្រក់នៅកណ្ដាលស្រូវសាលី ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់អត់ធ្មត់យូរ
និងមានព្រះទ័យអត់ធ្មត់។ ទ្រង់ស្ដីបន្ទោស និងព្រមានដល់អ្នកដែលវង្វេង ប៉ុន្តែទ្រ
ង់មិនបំផ្លាញអ្នកដែលចំណាយពេលយូរក្នុងការរៀនមេរៀនដែលទ្រង់ចង់បង្រៀនពួ
កគេឡើយ; ទ្រង់មិនដកស្មៅអាក្រក់ចេញពីស្រូវសាលីឡើយ។ ស្មៅអាក្រក់
និងស្រូវសាលីត្រូវដុះរួមគ្នារហូតដល់រដូវច្រូត; នៅពេលស្រូវសាលីឈានដល់ការលូតលាស់
និងការអភិវឌ្ឍពេញលេញរបស់វា ហើយដោយសារលក្ខណៈរបស់វានៅពេលទុំ
នោះវានឹងត្រូវបានសម្គាល់ខុសពីស្មៅអាក្រក់យ៉ាងពេញលេញ។

«ព្រះវិហាររបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើផែនដីនេះនឹងមិនល្អឥតខ្ចោះទេ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបំផ្
លាញព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ដោយសារតែភាពមិនល្អឥតខ្ចោះរបស់វានោះឡើយ។ មានមនុ
ស្សខ្លះហើយនឹងនៅតែមានមនុស្សខ្លះដែលពោរពេញដោយចិត្តក្ដៅក្រហាយ
ដែលមិនស្របតាមចំណេះដឹង ដែលចង់សម្អាតព្រះវិហារ
ហើយដកស្មៅអាក្រក់ចេញពីកណ្តាលស្រូវសាលី។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានពន្លឺពិ
សេសអំពីរបៀបដោះស្រាយជាមួយអ្នកដែលកំពុងប្រព្រឹត្តខុស
និងជាមួយអ្នកដែលមិនទាន់ប្រែចិត្តនៅក្នុងព្រះវិហារ។
សមាជិកព្រះវិហារមិនត្រូវប្រព្រឹត្តសកម្មភាពដោយភ្លាមៗ ដោយក្ដៅក្រហាយ
ដោយប្រញាប់ប្រញាល់
ក្នុងការកាត់ផ្តាច់អ្នកដែលពួកគេអាចគិតថាមានគុណលក្ខណៈខ្វះខាតនោះឡើយ។
ស្មៅអាក្រក់នឹងលេចឡើងនៅក្នុងចំណោមស្រូវសាលី; ប៉ុន្តែ
ការដកស្មៅអាក្រក់ចេញ នឹងបង្កការខូចខាតច្រើនជាងការទុកវាចោលទៅទៀត
លុះត្រាតែធ្វើតាមវិធីដែលព្រះបានកំណត់។
ខណៈដែលព្រះអម្ចាស់នាំអ្នកដែលបានប្រែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដចូលមកក្នុងព្រះវិហារ
សាតាំងក៏នាំមនុស្សដែលមិនបានប្រែចិត្តចូលមកក្នុងសហគមន៍របស់វាផងដែរ។
ខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទកំពុងព្រោះគ្រាប់ពូជល្អ សាតាំងកំពុងព្រោះស្មៅអាក្រក់។
មានឥទ្ធិពលផ្ទុយគ្នាពីរដែលកំពុងប្រតិបត្តិជានិច្ចលើសមាជិកនៃព្រះវិហារ។
ឥទ្ធិពលមួយកំពុងធ្វើការ ដើម្បីសម្អាតព្រះវិហារ
ហើយឥទ្ធិពលមួយទៀតកំពុងធ្វើការ ដើម្បីបំផ្លាញប្រជាជនរបស់ព្រះ»។
Testimonies to Ministers, 45, 46.

មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបាននាំចេញទៅខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីឲ្យត្រូវបំផ្លាញ។ ពួកគេត្រូវបានដកចេញនៅពេលច្រូតកាត់ ដែលក៏ជាពេលដែលស្រូវសាលីទុំដល់កម្រិតផងដែរ ពីព្រោះនៅពេលនោះស្រូវសាលីត្រូវបានប្រមូលរួមគ្នា ជាតង្វាយរលកនៃផលដំបូងរបស់នំបុ័ងរលកបុណ្យទី៥០ទាំងពីរ។ ការច្រូតកាត់ផលដំបូងនៃស្រូវសាលី គឺជាប្រធានបទជាក់លាក់មួយនៃទំនាយព្រះគម្ពីរ។ ការបំបែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់ កំពុងនិយាយអំពីប្រធានបទនេះដដែល ហើយពាក្យប្រៀបប្រដូចជាច្រើនរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានកំណត់សម្គាល់សំខាន់ខាងទំនាយដ៏មានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងនេះ។

> "មួតងទៀត ឧទាហរណ៍កថាទាំងនេះបង្រៀនថា នឹងមិនមានពេលសាកល្បងណាមួយបន្ទាប់ពីការជំនុំជម្រះឡើយ។ នៅពេលកិច្ចការនៃដំណឹងល្អបានបញ្ចប់ នោះការបំបែកែរវាងមនុស្សល្អ និងមនុស្សអាក្រក់នឹងកើតឡើងភ្លាមៗ ហើយវាសនារបស់មនុស្សក្នុងក្រុមនីមួយៗនឹងត្រូវបានកំណត់ជាស្ថាពរជារៀងរហូត។" Christ's Object Lessons, 123.

តង្វាយស្រូវសាលីគឺជាមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ហើយទេវតាទីបីបំបែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់។

> «បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទេវតាទីបី។ ទេវតាដែលអមខ្ញុំបាននិយាយថា "ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់គួរឲ្យភ័យខ្លាច បេសកកម្មរបស់គាត់គួរឲ្យស្ញប់ស្ញែង។ គាត់គឺជាទេវតាដែលត្រូវបំបែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់ ហើយបោះត្រា ឬចងស្រូវសាលីទុកសម្រាប់ជង្រុកស្ថានសួគ៌។" រឿងទាំងនេះគួរតែទាក់ទាញចិត្តទាំងមូល និងការយកចិត្តទុកដាក់ទាំងមូល។ មួតងទៀត ខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញអំពីសេចក្តីចាំបាច់ដែលអ្នកទាំងឡាយដែលជឿថាយើងកំពុងទទួលសារចុងក្រោយនៃព្រះគុណមេត្តា ត្រូវញែកខ្លួនចេញពីអ្នកទាំងឡាយដែលរៀងរាល់ថ្ងៃកំពុងទទួល ឬស្រូបយកកំហុសថ្មីៗ។ ខ្ញុំបានឃើញថា ទាំងក្មេង ទាំងចាស់ មិនគួរចូលរួមការប្រជុំរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលស្ថិតក្នុងកំហុស និងសេចក្តីងងឹតឡើយ។ ទេវតាបាននិយាយថា "ចូរឲ្យចិត្តឈប់ស្នាក់នៅលើអ្វីៗដែលគ្មានប្រយោជន៍ចុះ។"» Manuscript Releases, volume 5, 425.

ទេវតាទីបីបិទត្រាលើស្រូវសាលី ហើយក៏បំបែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់ផងដែរ។ ទេវតាទីបីតំណាងឲ្យច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលជាកន្លែងដែលបុរស ២៥ នាក់ ដែលតំណាងឲ្យថ្នាក់ដឹកនាំនៃក្រុមជំនុំ អ៊ែដវេនទីសទីប្រាំពីរនៃសម័យឡាវឌីសេ ត្រូវបាននាំចេញទៅក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយត្រូវបានជំនុំជម្រះ។ នៅចំណុចនោះ ក្រុមជំនុំដែលកំពុងតស៊ូ ត្រូវបានប្រែទៅជាក្រុមជំនុំដែលមានជ័យជម្នះ។

> «កិច្ចការនេះនឹងបិទបញ្ចប់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ សមាជិកទាំងឡាយនៃក្រុមជំនុំដែលកំពុងតស៊ូ ដែលបានបង្ហាញថាស្មោះត្រង់ នឹងក្លាយទៅជាក្រុមជំនុំដែលមានជ័យជម្នះ។ ក្នុងការរំឭកឡើងវិញអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រកន្លងមករបស់យើង ដោយបានឆ្លងកាត់គ្រប់ជំហាននៃការរីកចម្រើនរហូតដល់ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ខ្ញុំអាចនិយាយថា សូមសរសើរតម្កើងព្រះ! នៅពេលខ្ញុំឃើញនូវអ្វីដែលព្រះបានសម្រេច

> ខ្ញុំត្រូវបានបំពេញដោយសេចក្ដីអស្ចារ្យ
> និងដោយសេចក្ដីទុកចិត្តលើព្រះគ្រីស្ទជាព្រះមគ្គុទេសក៍។
> យើងគ្មានអ្វីត្រូវភ័យខ្លាចសម្រាប់អនាគតឡើយ
> លើកលែងតែយើងនឹងភ្លេចផ្លូវដែលព្រះអម្ចាស់បានដឹកនាំយើង
> និងសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ទ្រង់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រកន្លងមករបស់យើង»។
> General Conference Bulletin, January 29, 1893.

ប្រធានបទព្យាករណ៍ស្ដីពីការបំបែកស្មៅអាក្រក់ចេញពីស្រូវសាលី
គឺជាប្រធានបទសំខាន់មួយនៃព្រះបន្ទូលព្យាករណ៍ក្នុងព្រះគម្ពីរ។
ការដែលព្រះគ្រីស្ទសម្អាតព្រះវិហារ គឺជារូបឧទាហរណ៍មួយនៃកិច្ចការនេះ
ហើយចំណុចកំពូលកើតឡើងនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យត្រូវបានអនុវត្ត
ពីព្រោះយើងឃើញអ្នកដែលត្រូវបានកំណត់ឲ្យទទួលការជំនុំជម្រះ
ត្រូវបាននាំទៅដល់ព្រំប្រទល់ក្រុងយេរូសាឡឹម ដើម្បីស្លាប់។

> «នៅពេលព្រះយេស៊ូវបានចាប់ផ្ដើមព្រះរាជកិច្ចសាធារណៈរបស់ព្រះអង្គ
> ព្រះអង្គបានសម្អាតព្រះវិហារចេញពីការបំពានបរិសុទ្ធដ៏ប្រមាថនោះ។
> ក្នុងចំណោមកិច្ចការចុងក្រោយនៃព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះអង្គ
> គឺការសម្អាតព្រះវិហារជាលើកទីពីរ។ ដូច្នេះ
> ក្នុងកិច្ចការចុងក្រោយសម្រាប់ការព្រមានដល់លោកិយ
> មានការអំពាវនាវពីរយ៉ាងដាច់ដោយឡែកត្រូវបានផ្ញើទៅកាន់ពួកជំនុំ។
> សាររបស់ទេវតាទីពីរគឺ «បាប៊ីឡូនបានដួលរលំហើយ បានដួលរលំហើយ ទីក្រុងដ៏ធំនោះ ពីព្រោះនាងបានធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងសាសន៍ផឹកស្រានៃសេចក្ដីកំហឹងនៃអំពើសហាយស្មន់របស់នាង» (វិវរណៈ 14:8)។ ហើយនៅក្នុងសម្រែកខ្លាំងនៃសាររបស់ទេវតាទីបី
> មានសំឡេងមួយត្រូវបានឮពីស្ថានសួគ៌ថា «ចូរចេញមកពីនាងចុះ
> ប្រជារាស្ត្ររបស់អញអើយ
> ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានចំណែកក្នុងអំពើបាបរបស់នាង
> ហើយដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាទទួលទណ្ឌកម្មរបស់នាងឡើយ។
> ដ្បិតអំពើបាបរបស់នាងបានឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ហើយ
> ហើយព្រះបាននឹកចាំអំពើទុច្ចរិតរបស់នាង» (វិវរណៈ 18:4, 5)។» Selected Messages, book 2, 118.

ពួកជំនុំដែលមានទាំងស្រូវសាលី និងស្មៅអាក្រក់
មានស្ថិតនៅរហូតដល់វិបត្តិនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
នៅពេលដែលស្មៅអាក្រក់ត្រូវបានដកចេញ មិនមែនដោយកម្លាំងមនុស្សឡើយ
ប៉ុន្តែដោយទេវតាទីបី—ដែលតំណាងឲ្យច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ប៉ុន្តែក៏តំណាងឲ្យសារនៃភ្លៀងចុងក្រោយផងដែរ
ដែលនៅពេលនោះកំពុងកើនឡើងទៅជាសម្រែកខ្លាំង។
ស្មៅអាក្រក់គឺជាផ្នែកមួយនៃទីបន្ទាល់ព្យាករណ៍ ដូចជាស្រូវសាលីដែរ។
ព្រះហឫទ័យគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះឈានទៅដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ហើយទេវតាទីបីសម្អាតព្រះវិហារជាលើកទីពីរ។ ទ្រង់បានសម្អាតវានៅថ្ងៃទី 22 ខែតុលា
ឆ្នាំ 1844 ហើយការសម្អាតព្រះវិហារលើកទីពីរគឺជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

ធាតុខាងក្រៅនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលនាំទៅដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
គឺជាផ្នែកសំខាន់មួយនៃសក្ខីភាពរបស់ពួកជំនុំដែលមានជ័យជម្នះ
ដូចគ្នានឹងស្មៅអាក្រក់ ស្រូវសាលី និងការចងភ្ជាប់នៃមនុស្សទាំងពីរប្រភេទផងដែរ។

សារបិទបញ្ចប់នៃព្រះគម្ពីរវិវរណៈ គឺជាសាររបស់ទេវតាទាំងបី ហើយវាបំបែកចេញ និងចងភ្ជាប់មនុស្សទាំងពីរប្រភេទនោះ ប៉ុន្តែវាសំខាន់ណាស់ដែលត្រូវឃើញថា បងស្រី White កំណត់អត្តសញ្ញាណថា "សារបិទបញ្ចប់" ទាំងនោះ "ធ្វើឲ្យការច្រូតកាត់ទុំជ្រា"។ សារបិទបញ្ចប់ដែលធ្វើឲ្យការច្រូតកាត់ទុំជ្រា គឺជាភ្លៀងចុងក្រោយ ហើយវាគឺជាភ្លើងដែលចងភ្ជាប់បុរស 250 នាក់ "ដូចជាបាច់ឈើសម្រាប់ភ្លើងនៃការបំផ្លាញ"។

> «ដល់យ៉ូហាន ទិដ្ឋភាពនានាដែលមានសារៈសំខាន់ជ្រាលជ្រៅ និងគួរឲ្យរំភើបយ៉ាងខ្លាំង ក្នុងបទពិសោធន៍របស់ព្រះវិហារ ត្រូវបានបើកសម្ដែង។ គាត់បានឃើញស្ថានភាព គ្រោះថ្នាក់ ការប្រយុទ្ធតស៊ូ និងការរំដោះចុងក្រោយរបស់ប្រជារាស្ត្រព្រះ។ គាត់បានកត់ត្រាសារចុងក្រោយទាំងឡាយ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យផលចម្រើននៃផែនដីទុំសព្វគ្រប់ ទាំងជាកណ្ដុំស្រូវសម្រាប់ជង្រុកនៅស្ថានសួគ៌ ឬជាបាច់ឈើសម្រាប់ភ្លើងនៃសេចក្ដីវិនាស។ ប្រធានបទដែលមានសារៈសំខាន់យ៉ាងធំធេង ត្រូវបានបើកសម្ដែងដល់គាត់ ជាពិសេសសម្រាប់ព្រះវិហារចុងក្រោយ ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបែរចេញពីសេចក្ដីខុសឆ្គងមករកសេចក្ដីពិត បានទទួលការបង្រៀនអំពីគ្រោះថ្នាក់ និងការប្រយុទ្ធតស៊ូដែលនៅខាងមុខពួកគេ។ គ្មាននរណាម្នាក់ចាំបាច់ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹត អំពីអ្វីដែលកំពុងនឹងមកលើផែនដីឡើយ»។ The Great Controversy, 341.

ការសម្អាតព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ក៏ត្រូវបានបង្ហាញផងដែរតាមរយៈកិច្ចការរបស់បុរសកាន់ដែកបោសសម្អាត ដែលយ៉ូហានបាទីស្ទ បានណែនាំថាជាព្រះអង្គដែលយាងមកបន្ទាប់ពីព័ន្ធកិច្ចរបស់លោក។ ព្រះអង្គនេះហើយជាអង្គដែលបោសសម្អាតសំរាមចេញក្នុងសុបិនរបស់ Miller។

> «ព្រះអម្ចាស់ជិតនឹងបើកសម្ដែងភាពខុសគ្នារវាងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់ហើយ ដ្បិត 'ចង្អេររបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងសម្អាតលានបោករបស់ទ្រង់ឲ្យស្អាតសព្វគ្រប់ ព្រមទាំងប្រមូលស្រូវសាលីរបស់ទ្រង់ចូលក្នុងជង្រុករបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងដុតអង្កាមដោយភ្លើងដែលមិនអាចរលត់បាន។'» Review and Herald, November 8, 1892.

ហសោយត្រូវបានប្អូនស្រី វ៉ៃត៍ យោងដល់ នៅពេលដែលនាងបានកំណត់ថា នៅឆ្នាំ 1849 ព្រះអម្ចាស់បានលូកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ ដើម្បីប្រមូលសំណល់នៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយហសោយ និងប្អូនស្រី វ៉ៃត៍ កំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណការប្រមូលចុងក្រោយនៃមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់។ ដំណើរការនៃការប្រមូល រួមបញ្ចូលទាំងការបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ និងការប្រមូល ដែលត្រូវបានតំណាងថាជាការខកចិត្តលើកទីមួយ ដែលនាំទៅដល់ការប្រមូលនៅចុងបញ្ចប់នៃពេលពន្យារពេលមួយ។ ធាតុនីមួយៗទាំងនេះនៃការបោះត្រានៃមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ គឺជាប្រធានបទជាក់លាក់មួយនៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រខាងក្រៅ ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រើជាឧបករណ៍របស់ទ្រង់ ដើម្បីនាំអំពើបាបទៅដល់សេចក្ដីបញ្ចប់របស់វា ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុង ដានីយ៉ែល 11:11; ហើយការប្រមូលចុងក្រោយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុង ហសោយ 11:11;

ហើយចុងបញ្ចប់នៃពេលពន្យារពេលត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងវិវរណៈ 11:11
ហើយការបំបែកស្រូវសាលីចេញពីស្មៅអាក្រក់ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ស្ថិតនៅក្នុង អេសេគាល 11:11:

> ទីក្រុងនេះមិនមែនជាឆ្នាំងរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ
> ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនមែនជាសាច់នៅកណ្ដាលវាដែរ
> ប៉ុន្តែយើងនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នករាល់គ្នានៅព្រំប្រទល់នៃស្រុកអ៊ីស្រាអែល។ អេសេគាល 11:11។

ក្នុងគម្ពីរយ៉ូអែល «ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី»
ត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ចេញពីពួកមនុស្សចាស់បុរាណ
ដែលត្រូវធ្វើជាអ្នកអាណាព្យាបាលទីបរិសុទ្ធ។
សារនៃការយំប្រកាសនៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ គឺជាស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីរបស់យ៉ូអែល
ហើយភ្លើងដែលចុះមកនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ត្រូវបានតំណាងជាមុនដោយភ្លើងនៃបុណ្យទីហាសិប។ ភ្លើងនោះតំណាងឲ្យសារមួយ
ដែលជាស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មី ប៉ុន្តែវាក៏ជាសារដែលបំផ្លាញបុរស២៥០នាក់
ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូបផងដែរ។ ពួកជំនុំអាដវេនទីស្ទថ្ងៃប្រាំពីរនៃស្ថានភាពឡាវឌីសេ
បញ្ចប់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ព្រោះនៅពេលនោះភ្លើងត្រូវបានចាក់ស្រោចដោយគ្មានកម្រិត
ហើយវាបំផ្លាញបុរស២៥០នាក់ ដែលបានថ្វាយគ្រឿងក្រអូប
ដូច្នេះហើយវាបំផ្លាញប្រព័ន្ធនៃការថ្វាយបង្គំរបស់ពួកគេ។

បើសិនជាក្រុមជំនុំអាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ ស្មោះត្រង់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
នោះអំណាច និងឫទ្ធានុភាពរបស់រដ្ឋាភិបាលសហរដ្ឋអាមេរិក នឹងបិទវាចោល។
បើវាមិនស្មោះត្រង់ទេ វានឹងគ្រាន់តែប្ដូរឈ្មោះទៅជាក្រុមជំនុំអាដវេនទីស្ទថ្ងៃដំបូង
ឬឈ្មោះផ្សេងទៀតដែលស្រដៀងជិតខ្លាំង។ មិនថាសុចរិត ឬអសុចរិតក្ដី
ក្រុមជំនុំអាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ មិនឆ្លងហួសច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យឡើយ។
សក្ខីភាពទំនាយកំណត់អត្តសញ្ញាណថា សាសនាអាដវេនទីស៊ីម
បានបដិសេធសារនៃផ្លូវបុរាណនៅ 9/11
ហើយផ្លូវបុរាណទាំងនោះនាំទៅដល់ទ្វារបិទនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ បុរសទាំង 25
នាក់ ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងបទគម្ពីររបស់អេសេគាល ដោយ «យ៉ាអាសានា
កូនប្រុសរបស់អាស៊ួរ និង ពឡេទា កូនប្រុសរបស់បណោយ៉ា ជាពួកមេដឹកនាំរបស់ប្រជាជន»។

ឈ្មោះរបស់ពួកគេប្រកាសអំពីលក្ខណៈរបស់ប្រជាជនរបស់ព្រះ
ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាការប្រកាសប៉ុណ្ណោះ។ «យ៉ាអាហ្សានា» មានន័យថា ព្រះទ្រង់ឮ
ហើយគាត់ជាកូនរបស់ «អាស៊ួរ» ដែលមានន័យថា ជួយ និងការពារ។ បងស្រី វ៉ាយត៍
មានប្រសាសន៍ថា បុរសទាំង២៥ នាក់ ត្រូវធ្វើជាអាណាព្យាបាល
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយ «អាស៊ួរ»។ កូនប្រុសរបស់គាត់ប្រកាសថា «ឮ» ព្រះ
ប៉ុន្តែគាត់ជាក្រុមមនុស្សដែល ទោះឃើញក៏មិនឃើញ ហើយទោះឮក៏មិនឮ។ «ផលោតៀ»
មានន័យថា បានរួចផុតដោយព្រះ ហើយឪពុករបស់គាត់ «បណោយ៉ា» មានន័យថា
ព្រះបានសាងសង់។ កាលណាអេសេគាលបានបញ្ចប់សារព្រមានរបស់គាត់
នោះផលោតៀក៏ស្លាប់។

> ទីក្រុងនេះមិនមែនជាឆ្នាំងរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ
> ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនមែនជាសាច់នៅកណ្ដាលវាដែរ; ប៉ុន្តែ
> យើងនឹងវិនិច្ឆ័យអ្នករាល់គ្នានៅព្រំដែននៃអ៊ីស្រាអែល។
> ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះយេហូវ៉ា
> ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនបានដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង
> ហើយក៏មិនបានប្រព្រឹត្តតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងដែរ
> ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តតាមទម្លាប់របស់សាសន៍ដទៃដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា។
> ហើយកាលដែលខ្ញុំកំពុងទាយព្រះបន្ទូល នោះពេឡាទា ជាកូនបេណាយ៉ា
> បានស្លាប់ទៅ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំក៏ដួលផ្កាប់មុខចុះ ហើយស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំងថា ឱ
> ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ! តើទ្រង់នឹងបំផ្លាញសំណល់នៃអ៊ីស្រាអែលឲ្យអស់រលីងឬ?
> អេសេគាល ១១៖១១–១៣។

ពេឡាធាបានស្លាប់នៅពេលអេសេគាលស្រែកឡើងដោយសំឡេងខ្លាំង។ ស្ទួវសាលីបានស្លាប់នៅលើផ្លូវនៅថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ក្នុងការបំពេញតាមវិវរណៈ ជំពូក 11។ ស្ទួវសាលីនោះគឺម៉ូសេ និងអេលីយ៉ា ជាអ្នកនិពន្ធដំបូងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយសចេក្ដីសន្យាអំពីអេលីយ៉ាដែលនឹងមក គឺជាសចេក្ដីចុងក្រោយក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ អាល់ហ្វា និងអូមេហ្គា ត្រូវបានសម្លាប់នៅលើផ្លូវនៃស្វេដុំ និងអេសើព្ទ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៅឆ្នាំ 2024 ដូចដែលបានតំណាងទុកក្នុងវិវរណៈ 11:11។ ខណៈដែលពួកគេស្លាប់ ស្វេដុំ និងអេសើព្ទបានអរសប្បាយ។ អេសេគោលបានដាក់ការស្លាប់របស់ពេឡាធានៅក្នុងសម័យនៃសំណល់ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា៖ «អូ ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាអើយ! តើទ្រង់នឹងបញ្ចប់សំណល់នៃអ៊ីស្រាអែលទាំងស្រុងឬ?» ស្វេដុំ គឺជាពួកជំនុំសវេនដេ អាដវេនទីស្ត នៅក្នុងសម័យនៃសំណល់ តាមអេសាយ។

> ចូរស្តាប់ ឱស្ថានសួគ៌ទាំងឡាយ ហើយចូរផ្តល់ត្រចៀក ឱផែនដីអើយ
> ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាបានមានព្រះបន្ទូលថា អញបានចិញ្ចឹម និងលើកតម្កើងកូនៗ
> ប៉ុន្តែពួកគេបានបះបោរទាស់នឹងអញ។ គោស្គាល់ម្ចាស់របស់វា
> ហើយលាស្គាល់កន្លែងដាក់ចំណីរបស់ម្ចាស់វា ប៉ុន្តែអ៊ីស្រាអែលមិនស្គាល់ទេ
> ប្រជារាស្ត្ររបស់អញមិនយកចិត្តទុកដាក់ឡើយ។
>
> ឱ ជាតិមួយដែលមានបាប ជាប្រជាជនដែលផ្ទុកពេញដោយអំពើទុច្ចរិត
> ជាពូជពង្សរបស់អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ជាកូនចៅដែលបំផ្លាញខ្លួនឯង!
> ពួកគេបានបោះបង់ព្រះយេហូវ៉ា
> ពួកគេបានបង្កឲ្យព្រះបរិសុទ្ធនៃអ៊ីស្រាអែលទ្រង់ខ្ញាល់
> ពួកគេបានថយក្រោយចេញទៅ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នានៅតែត្រូវវាយទៀត?
> អ្នករាល់គ្នានឹងបះបោរកាន់តែច្រើនឡើងៗប៉ុណ្ណោះ។ ក្បាលទាំងមូលឈឺ
> ហើយចិត្តទាំងមូលសន្លប់ខ្សោយ។ ចាប់ពីបាតជើងរហូតដល់ក្បាល
> គ្មានអ្វីសុខសប្បាយនៅក្នុងនោះឡើយ គឺមានតែរបួស ស្នាមជាំ
> និងដំបៅរលួយប៉ុណ្ណោះ។ ដំបៅទាំងនោះមិនបានបិតឡើយ មិនបានរុំឡើយ
> ហើយក៏មិនបានលាបប្រេងឲ្យទន់ដែរ។ ស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នាស្ងាត់ជ្រងំ
> ទីក្រុងរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានដុតដោយភ្លើង។ ដីរបស់អ្នករាល់គ្នា
> ជនបរទេសលេបត្របាក់នៅចំពោះមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយវាស្ងាត់ជ្រងំ

> ដូចជាត្រូវបានជនបរទេសបំផ្លាញ។ ហើយកូនស្រីនៃស៊ីយ៉ូនត្រូវបានទុកចោល
> ដូចជាខ្ទមមួយនៅក្នុងចម្ការទំពាំងបាយជូរ
> ដូចជាខ្ទមយាមមួយនៅក្នុងសួនត្រសក់ ដូចជាទីក្រុងមួយដែលត្រូវបានឡោមព័ទ្ធ។
>
> ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ានៃពលទ័ពទាំងឡាយ
> មិនបានទុកសំណល់តូចបំផុតមួយសម្រាប់យើងទេ នោះយើងមុខជាបានដូចក្រុងសូដុំ
> ហើយយើងមុខជាបានដូចក្រុងកូម៉ូរ៉ា។ ចូរស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា
> ឱពួកអ្នកគ្រប់គ្រងនៃក្រុងសូដុំអើយ;
> ចូរផ្ដាប់ត្រចៀកស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះនៃយើង ឱប្រជាជននៃក្រុងកូម៉ូរ៉ាអើយ។
> អេសាយ 1:2–10។

ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ា ត្រូវបានសម្លាប់នៅសូដុម និងអេហ្ស៊ីប ក្នុងអំឡុងពេលនៃសំណល់។ អេហ្ស៊ីបជានិមិត្តរូបនៃរដ្ឋការដែលបានពុករលួយ ហើយសូដុមជានិមិត្តរូបនៃកិច្ចការសាសនាចក្រដែលបានពុករលួយ។ ផលោ៉ធា កូនរបស់បណោយ៉ា ស្លាប់នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ដែលអេសាយបានផ្គូផ្គងជាមួយថ្ងៃបែងកឲ្យព្រះពិរោធតាមព្រះគម្ពីរ ដែលអាចជាឆ្នាំ 1863 ឬក៏ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ផលោ៉ធា កូនរបស់បណោយ៉ា តំណាងឲ្យរបស់ក្លែងក្លាយមួយរបស់អ្នកទាំងឡាយដែលពិតប្រាកដជាស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងពេលនៃសំណល់ អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងដោយម៉ូសេ និងអេលីយ៉ា ត្រូវបានសម្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។ ការរស់ឡើងវិញនោះបានចាប់ផ្តើមដោយសំឡេងមួយនៅទីរហោស្ថាន នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023។ ចាប់ពីឆ្នាំ 2024 ការបំបែកចុងក្រោយរវាងស្រូវសាលី និងស្មៅអាក្រក់ បាននិងកំពុងដំណើរការ។

នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យត្រូវបានប្រកាស អង្គការសាសនាចក្រសេវេនដេយ៍អាដវេនទីស្ទនឹងដឹងថាពួកគេបានបាត់បង់សេចក្ដីសង្គ្រោះហើយ។

> ទីក្រុងនេះមិនមែនជាឆ្នាំងរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ
> ហើយអ្នករាល់គ្នាក៏មិនមែនជាសាច់នៅកណ្តាលវាដែរ; ប៉ុន្តែ
> យើងនឹងជំនុំជម្រះអ្នករាល់គ្នានៅព្រំដែនអ៊ីស្រាអែល៖ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា
> យើងជាព្រះយេហូវ៉ា៖ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានដើរតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់យើង
> ទាំងមិនបានអនុវត្តតាមការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងផង
> ប៉ុន្តែបានប្រព្រឹត្តតាមទំនៀមទម្លាប់របស់សាសន៍ដទៃដែលនៅជុំវិញអ្នករាល់គ្នា។
> ហើយបានកើតឡើងថា កាលដែលខ្ញុំកំពុងទាយព្រះបន្ទូលនោះ ពេឡាធា
> កូនបណោយ៉ា បានស្លាប់។ អេសេគាល 11:11–13។

ការស្លាប់របស់ Pelatiah ដែលឈ្មោះរបស់គាត់មានន័យថា បានត្រូវព្រះដោះលែង ក្នុងបរិបទនេះមានន័យថា បានត្រូវប្រគល់ទៅសេចក្ដីស្លាប់ នៅចំណុចដដែលដែលពួកកម្មករម៉ោងទីដប់មួយត្រូវបានដោះលែងចេញពីដៃស្តេចខាងជើង នៅក្នុងខ ៤១ នៃដានីយ៉ែល ១១។ Pelatiah ត្រូវបានប្រគល់ទៅក្នុងដៃស្តេចខាងជើង នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ Pelatiah កូនរបស់ Benaiah ដែលមានន័យថា «អ្វីដែលព្រះបានស្ថាបនា»។ នៅចំណុចដដែលដែលព្រះបានស្ថាបនាព្រះវិហារមួយម្ដងទៀត ដើម្បីលើកតម្កើងជាពួកជំនុំដែលមានជ័យជម្នះនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ អ្នកទាំងឡាយដែលត្រូវបានតំណាងដោយ Pelatiah ត្រូវបានប្រគល់ទៅសេចក្ដីស្លាប់

ពីព្រោះ ជំនួសឲ្យការចូលរួមក្នុងកិច្ចការស្ថាបនាទីក្រុងហាក់បែកចាស់ៗឡើងវិញ ពួកគេកំពុងសាងសង់ផ្នូររបស់ Tobiah សម្រាប់ខ្លួនពួកគេ។ Pelatiah តំណាងឲ្យរូបកាយដែលអសោយពិពណ៌នាពីក្បាលដល់ចុងជើង ជារូបកាយមួយដែលពេញទៅដោយអំពើហាបទាំងស្រុង។ រូបកាយនោះគឺជាពួកជំនុំ Seventh-day Adventist ស្ថានភាព Laodicea នៅចុងបញ្ចប់នប្បែនជំនាន់នៃការបះបោរកាន់តែរីកចម្រើន ដែលអសោយបង្ហាញថាជាការបះបោរកើនឡើងដោយនិយាយថា «បះបោរកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ»។ ក្នុងដំណើរការសាកល្បងចុងក្រោយ ដែលបានចាប់ផ្ដើមនៅក្នុងឆ្នាំ 2024 សួរសាលីស្លាប់អស់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះ បន្ទាប់មកត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយនៅពេលនោះ ពួកគេនឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាព្រះ។

> ដូច្នេះ ចូរព្យាករណ៍ ហើយនិយាយទៅកាន់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា មើល៍ អើយ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ យើងនឹងបើកផ្នូររបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងធ្វើឲ្យអ្នករាល់គ្នាឡើងចេញពីផ្នូររបស់អ្នករាល់គ្នា ហើយនឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលទៅក្នុងដីអ៊ីស្រាអែល។ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើងជាព្រះយេហូវ៉ា កាលណាយើងបានបើកផ្នូររបស់អ្នករាល់គ្នា អើយ ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងអើយ ហើយបាននាំអ្នករាល់គ្នាឡើងចេញពីផ្នូររបស់អ្នករាល់គ្នា។ ហើយយើងនឹងដាក់ព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមានជីវិត ហើយយើងនឹងតាំងអ្នករាល់គ្នានៅក្នុងស្រុករបស់អ្នករាល់គ្នាផ្ទាល់។ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា យើង ព្រះយេហូវ៉ា បានមានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ហើយបានសម្រេចការនោះហើយ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ អេសេគាល ៣៧:១២–១៤។

បព្វជិតក្លែងក្លាយ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយលេខ 25 នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ នោះពួកគេនឹងដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាព្រះ។ សាលីដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាព្រះ នៅឆ្នាំ 2024 ហើយស្មៅអាក្រក់ភ្ញាក់ឡើងមកដល់ចំណេះដឹងនោះ នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ គឺនៅពេលដែលយឺតពេលពេកហើយ។ រយៈពេលនោះចាប់ផ្ដើមដោយផ្នូរ និងការរស់ឡើងវិញ ហើយបញ្ចប់ដោយផ្នូរ និងគ្មានការរស់ឡើងវិញឡើយ។ សាលីនៅដើមដំបូងស្គាល់ព្រះ នៅពេលដែលទ្រង់បំពេញការរស់ឡើងវិញនៃវិវរណៈ ជំពូក 11 ហើយស្មៅអាក្រក់ស្គាល់នៅឯការរញ្ជួយដីនៃច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ក្នុងជំពូកដដែលនោះ។ នៅចន្លោះសញ្ញាសម្គាល់ទាំងពីរនោះ ដំណើរការសាកល្បងនភ្លៀងចុងក្រោយ នាំឲ្យមនុស្សទាំងពីរប្រភេទឈានដល់ភាពពេញវ័យ សម្រាប់ការច្រូតកាត់។

សាររបស់យ៉ូអែលគឺជាបទចម្រៀងអំពីចម្ការទំពាំងបាយជូរ ប៉ុន្តែបញ្ហាដំបូងដែលរាលើកឡើងនោះគឺថា តើមនុស្សអាចស្គាល់ថ្ងៃក្រោយ ដោយសារថ្ងៃមុន បានឬទេ។ «ពួកចាស់ទុំ» នៅក្នុងយ៉ូអែល មិនអាចធ្វើដូច្នោះបានទេ ព្រោះនៅពេលការហៅឲ្យភ្ញាក់ឡើងមកដល់នៅកណ្ដាលអធ្រាត្រ ពួកគេត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ចេញ—ត្រូវបានខ្ជាក់ចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះអម្ចាស់

ត្រង់កន្លែងដែលសត្វពីផែនដីបើកមាត់របស់វាដើម្បីនិយាយ
ដែលជាកន្លែងដដែលនោះផងដែរ ដែលលារបស់បាឡាមបាននិយាយ
ហើយជាកន្លែងដែលឪពុករបស់យ៉ូហានបាទីស្ទបាននិយាយ។

ការជំនុំជម្រះលើ «ពួកបុរសចាស់បុរាណ» មានមូលដ្ឋានលើសំណួរថា
តើការនេះបានកើតឡើងក្នុងសម័យនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នកឬទេ?
បទគម្ពីរនេះបើកឡើងដោយពាក្យថា «ចូរស្តាប់ការនេះ»។ បន្ទាប់មក
វាបានលើកសាក្សីពីរឡើង គឺមួយជាសាក្សីនៃមនុស្សបួនជំនាន់
ហើយមួយទៀតជាសាក្សីនៃសត្វល្អិតបួនប្រភេទ។ បន្ទាប់មក
ពួកគេត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់នៅពេលសម្រែកពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ តែគេគ្រាន់តែឃើញថា
ពួកគេត្រូវបានរំលងចោល ក្នុងនាមជារាស្ត្រនៃសេចក្ដីសញ្ញាដែលព្រះបានជ្រើសរើស។
ពួកគេមិនត្រូវបានរំលងចោលដោយសារពួកគេគ្មានស្រាទំពាំងបាយជូរទេ
ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានរំលងចោលដោយសារពួកគេមានស្រាទំពាំងបាយជូរខុស។
នៅក្នុងពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់
ស្រាទំពាំងបាយជូរថ្មីរបស់យ៉ូអែលគឺជាប្រេង។

ការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេត្រូវបានដាក់ស្ថិតលើលក្ខខណ្ឌថា តើពួកគេទទួល «ស្រាថ្មី»
នៃសារព្រះវស្សាចុងក្រោយឬអត់។ «មនុស្សចាស់ និងបុរាណ»
ក៏ត្រូវបានអសោយបង្ហាញថាជា «អ្នកស្រឹងរបស់អប្រាអិម» ផងដែរ
ហើយអប្រាអិមមិនត្រូវបានតំណាងក្នុងចំណោមអ្នកដែលបានបោះត្រានៅក្នុងវិវរណៈ
ជំពូក ៧ ទេ។ គាត់ត្រូវបានជំនួសដោយបងប្អូនរបស់គាត់គឺម៉ានាសេ។
ពិបាកណាស់ក្នុងការរកស្តេចម្នាក់ដែលអាក្រក់ជាងម៉ានាសេ
ប៉ុន្តែគាត់បានជំនួសអ្នកស្រឹងរបស់អប្រាអិម។

> «ពួកមនុស្សដែលមិនមានអារម្មណ៍ទុក្ខព្រួយចំពោះការធ្លាក់ចុះខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ហើយមិនកាន់ទុក្ខចំពោះអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ
> នឹងត្រូវទុកឲ្យនៅដោយគ្មានត្រារបស់ព្រះ។
> ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានបេសកកម្មដល់ទូតរបស់ទ្រង់
> គឺបុរសទាំងនោះដែលកាន់អាវុធសម្រាប់សម្លាប់នៅក្នុងដៃថា៖
> “ចូរដើរតាមគាត់កាត់ក្រុងទៅ ហើយវាយប្រហារ៖ កុំឲ្យភ្នែករបស់អ្នកអាណិតឡើយ
> ហើយកុំឲ្យមានចិត្តមេត្តាឡើយ៖ ចូរសម្លាប់ឲ្យអស់ទាំងមនុស្សចាស់
> និងមនុស្សក្មេង ទាំងក្រមុំ កុមារតូចៗ និងស្ត្រីៗផង៖
> ប៉ុន្តែកុំចូលទៅជិតមនុស្សណាម្នាក់ដែលមានសញ្ញានោះនៅលើខ្លួនគាត់ឡើយ;
> ហើយចូរចាប់ផ្តើមនៅឯទីបរិសុទ្ធរបស់យើង។”
> នោះពួកគេបានចាប់ផ្តើមពីពួកចាស់ទុំដែលនៅមុខព្រះវិហារ។»
>
> «នៅទីនេះ យើងឃើញថា ព្រះវិហារ—ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់—គឺជាអង្គការដំបូង
> ដែលទទួលរងការវាយប្រហារនៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះ។ ពួកបុរសចាស់ទុំទាំងនោះ
> គឺជាអ្នកដែលព្រះបានប្រទានពន្លឺដ៏អស្ចារ្យដល់
> ហើយដែលបានឈរជាអាណាព្យាបាលលើប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណរបស់ប្រជាជន
> បានក្បត់ទំនុកចិត្តដែលបានផ្ទុកមកលើខ្លួន។ ពួកគេបានប្រកាន់ជំហរថា
> យើងមិនចាំបាច់ត្រូវរង់ចាំអព្ភូតហេតុ
> និងការសម្ដែងចេញយ៉ាងច្បាស់នៃព្រះចេស្ដារបស់ព្រះ
> ដូចក្នុងសម័យមុនទៀតឡើយ។ កាលៈទេសៈបានផ្លាស់ប្ដូរហើយ។
> ពាក្យទាំងនេះពង្រឹងការមិនជឿរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនិយាយថា៖

ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនប្រព្រឹត្តល្អទេ ហើយក៏នឹងមិនប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដែរ។ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាពេក មិនព្រមយាងមកវិនិច្ឆ័យប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឡើយ។ ដូច្នេះ “សេចក្ដីសុខសាន្ត និងសុវត្ថិភាព” គឺជាសម្រែកពីមាត់មនុស្សដែលនឹងមិនលើកសំឡេងរបស់ខ្លួនឡើងដូចត្រែទៀតឡើយ ដើម្បីបង្ហាញដល់ប្រជាជនរបស់ព្រះអំពីអំពើរលងរបស់ពួកគេ និងដល់វង្សយ៉ាកុបអំពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ឆ្កែគថ្លង់ទាំងនេះ ដែលមិនព្រមព្រុស គឺជាអ្នកដែលទទួលរងការសងសឹកដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះដែលត្រូវបានបង្កឲ្យទ្រង់ខ្ញាល់។ បុរស ស្ត្រីក្រមុំ និងកុមារតូចៗទាំងឡាយ សុទ្ធតែវិនាសជាមួយគ្នា។»

«អំពើគួរខ្ពើមទាំងឡាយ ដែលពួកអ្នកស្មោះត្រង់បានថ្ងូរ និងយំសោកដោយសារវា នោះគឺជាអំពើទាំងអស់ដែលភ្នែកមានកំណត់របស់មនុស្សអាចមើលឃើញបានប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលអាក្រក់បំផុត ជាអំពើទាំងនោះដែលបង្កឲ្យព្រះដ៏បរិសុទ្ធ និងវិសុទ្ធមានព្រះហឫទ័យប្រច័ណ្ឌ នោះមិនត្រូវបានបើកសម្ដែងឡើយ។ ព្រះដ៏អស្ចារ្យដែលស្វែងរកចិត្តមនុស្សទាំងអស់ ទ្រង់ជ្រាបគ្រប់អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តដោយសម្ងាត់ដោយពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។ មនុស្សទាំងនេះក៏ចាប់ផ្ដើមមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនមានសុវត្ថិភាពក្នុងការបោកបញ្ឆោតរបស់ខ្លួន ហើយដោយព្រោះទ្រង់អត់ធ្មត់យូរ ពួកគេក៏និយាយថា ព្រះអម្ចាស់មិនទតឃើញទេ ហើយបន្ទាប់មកក៏ប្រព្រឹត្តដូចជាទ្រង់បានបោះបង់ផែនដីនេះចោលរួចហើយ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់នឹងបកអាក្រាតពុតត្បុតរបស់ពួកគេ ហើយនឹងបើកសម្ដែងនៅចំពោះមុខអ្នកដទៃនូវអំពើបាបទាំងឡាយដែលពួកគេបានប្រុងប្រយ័ត្នលាក់បាំងយ៉ាងខ្លាំងនោះ។»

«គ្មានភាពលើសលប់ខាងឋានៈ សេចក្ដីថ្លៃថ្នូរ ឬប្រាជ្ញាខាងលោកិយណាមួយ ហើយក៏គ្មានមុខតំណែងណាមួយក្នុងការិយាល័យបរិសុទ្ធ ដែលអាចរក្សាមនុស្សមិនឲ្យបោះបង់គោលការណ៍បានឡើយ នៅពេលដែលគេត្រូវទុកឲ្យស្ថិតនៅក្រោមចិត្តបោកបញ្ឆោតរបស់ខ្លួនឯង។ អ្នកដែលធ្លាប់ត្រូវបានចាត់ទុកថាសមគួរ និងសុចរិត ប្រែកដជាបង្ហាញខ្លួនជាមេដឹកនាំក្នុងការក្បត់សាសនា ហើយជាគំរូនៃការព្រងើយកន្តើយ និងនៃការរំលោភបំពានលើព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ព្រះអង្គនឹងមិនអត់ឱនឲ្យដល់ផ្លូវអាក្រក់របស់ពួកគេទៀតឡើយ ហើយក្នុងព្រះពិរោធរបស់ព្រះអង្គ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដោយឥតមេត្តា។»

«ដោយសេចក្តីមិនស្ម័គ្រព្រះហឫទ័យ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ដកវត្តមានរបស់ទ្រង់ចេញពីអ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលពន្លឺដ៏ធំ ហើយដែលបានដឹងអំណាចនៃព្រះបន្ទូលក្នុងការបម្រើដល់អ្នកដទៃ។ កាលមុន ពួកគេជាអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ដែលបានទទួលការអនុគ្រោះដោយវត្តមាន និងការណែនាំរបស់ទ្រង់; ប៉ុន្តែពួកគេបានបែរចេញពីទ្រង់ ហើយនាំអ្នកដទៃឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងកំហុស ដូច្នេះ ហើយពួកគេត្រូវបាននាំឲ្យស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីមិនពេញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ»។ Testimonies, volume 5, 211, 212.

យ៉ូអែលកំពុងនិយាយទៅកាន់ថ្នាក់ដឹកនាំនៃព្រះវិហារអាដវេនទីស្តថ្ងៃទីប្រាំពីរលាវូឌីសអោ នៅពេលដែលគាត់កំណត់អត្តសញ្ញាណ «មនុស្សចាស់ៗ» ប៉ុន្តែយ៉ូអែលក៏កំពុងនិយាយទៅកាន់ពួកអ្នកមិនបានរៀនសូត្រផងដែរ

ដូចដែលអេសាយហៅអ្នកទាំងនោះដែលត្រូវបានដាក់ឲ្យផ្ទុយនឹងពួកអ្នកចេះដឹង។ យ៉ូអែលកំពុងនិយាយទៅកាន់បុរសបុរាណទាំងឡាយដែលក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យនៅក្នុងអេសេគាល ជំពូក ៨ ហើយដែលជាអ្នកដំបូងត្រូវទទួលការជំនុំជម្រះនៅក្នុងជំពូក ៩។ គាត់ក៏កំពុងថ្លែងទៅកាន់សមាជិកសាមញ្ញនៃព្រះវិហារអាដវេនទីស្តថ្ងៃទីប្រាំពីរលាវូឌីសេអោផងដែរ នៅពេលដែលគាត់និយាយថា «ចូរស្ដាប់ការនេះ ឱមនុស្សចាស់ៗអើយ ហើយចូរផ្ទៀងត្រចៀកស្ដាប់ អស់អ្នកស្នាក់នៅក្នុងស្រុកទាំងអស់»។

បុរសទាំង ២៥ នាក់នៅក្នុងជំពូកទីប្រាំបី ស្ថិតនៅត្រង់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ ជាកន្លែងដែលពួកគេកំពុងក្រាបបង្គំចំពោះព្រះអាទិត្យ ដោយបែរខ្នងទៅកាន់ទីសក្ការៈ។ ពួកគេជា «មួយភាគដប់» នៃការបះបោររបស់មនុស្ស ២៥០ នាក់ ដែលបានឈរនៅជាមួយកូរ៉េ ដាថាន និងអប៊ីរ៉ាម។ បុរសទាំង ២៥ នាក់ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបះបោរដែលត្រូវបានធ្វើឡើងវិញ ដែលតាមការបំផុសគំនិតនៅឆ្នាំ 1888 បានបម្រើជាគំរូទុកជាមុននៃការបះបោររបស់ភាពជាអ្នកដឹកនាំនៃព្រះវិហារអាឌវេនទីសថ្ងៃទីប្រាំពីរឡាវឌីសេអោ នៅ 9/11 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ពួកគេតំណាងឲ្យ «មួយភាគដប់» នៃការបះបោរនៅក្នុងរយៈពេលដដែលនោះ ដែលអេសាយនៅក្នុងជំពូកទីប្រាំមួយកំណត់សម្គាល់ថា មនុស្សបុរាណជា «មួយភាគដប់» ដែលមានសារជាតិនៅខាងក្នុង។

យ៉ូអែលគឺជាការប្រកាសដល់អាដវេនទីស្ទថា ពេលវេលាសាកល្បងរបស់ពួកគេបានបិទហើយ ពីព្រោះពួកគេបានបំពេញពេញនៃពេលវេលាសាកល្បងរបស់ខ្លួនដោយអំពើបាប ហើយភាពពេញលេញនោះត្រូវបានតំណាងថាជាជំងឺពីក្បាលរហូតដល់ចុងជើងរបស់ពួកគេ ដែលបញ្ជាក់ថា សារនៃភ្លៀងចុងក្រោយត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ចេញពីមាត់របស់ពួកគេ។ អេសាយពិពណ៌នាអំពីការពិតដដែលនេះនៅក្នុងជំពូកម្ភៃប្រាំបួន។

> ចូរឈប់ស្ងៀម ហើយអស្ចារ្យចិត្តចុះ; ចូរស្រែកឡើង ហើយស្រែកចុះ៖ ពួកគេស្រវឹង
> ប៉ុន្តែមិនមែនដោយស្រាទេ; ពួកគេដើរត្រេតត្រាត
> ប៉ុន្តែមិនមែនដោយស្រាខ្លាំងទេ។
> ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានចាក់បង្ហូរលើអ្នករាល់គ្នានូវវិញ្ញាណនៃការដេកលក់យ៉ាងជ្រៅ
> ហើយបានបិទភ្នែករបស់អ្នករាល់គ្នា៖ គឺពួកហោរា
> និងពួកអ្នកដឹកនាំរបស់អ្នករាល់គ្នា ពួកអ្នកមើលឃើញ
> នោះទ្រង់បានគ្របបាំងពួកគេ។
> ហើយនិមិត្តទាំងមូលបានក្លាយជាចំពោះអ្នករាល់គ្នា
> ដូចជាពាក្យនៃសៀវភៅមួយដែលត្រូវបានបិតត្រា
> ដែលមនុស្សយកទៅឲ្យអ្នកដែលចេះអក្សរ ដោយនិយាយថា
> «សូមអាននេះឲ្យខ្ញុំផង» ហើយគាត់និយាយថា «ខ្ញុំមិនអាចអានបានទេ
> ដ្បិតវាត្រូវបានបិតត្រា»។
> ហើយសៀវភៅនោះក៏ត្រូវបានយកទៅឲ្យអ្នកដែលមិនចេះអក្សរ ដោយនិយាយថា
> «សូមអាននេះឲ្យខ្ញុំផង» ហើយគាត់និយាយថា «ខ្ញុំមិនចេះអក្សរទេ»។
>
> ហេតុនេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា
> ដោយព្រោះជនជាតិនេះចូលមកជិតយើងដោយមាត់របស់គេ
> ហើយគោរពយើងដោយបបូរមាត់របស់គេ
> ប៉ុន្តែបានដកចិត្តរបស់គេឲ្យឆ្ងាយពីយើង
> ហើយការកោតខ្លាចចំពោះយើងរបស់គេ
> គឺជាការបង្រៀនតាមបញ្ញត្តិរបស់មនុស្ស ដូច្នេះ មើលចុះ

យើងនឹងបន្តធ្វើការអស្ចារ្យមួយនៅកណ្ដាលជនជាតិនេះ គឺជាការអស្ចារ្យ
និងជាសេចក្ដីអច្ឆរិយៈមួយ ពីព្រោះប្រាជ្ញារបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញរបស់គេនឹងវិនាស
ហើយយោបល់របស់ពួកអ្នកឈ្លាសវៃរបស់គេនឹងត្រូវលាក់បាំង។
វេទនាដល់ពួកអ្នកដែលខិតខំលាក់គំនិតពិគ្រោះរបស់ខ្លួនឲ្យជ្រៅពីព្រះយេហូវ៉ា
ហើយកិច្ចការរបស់គេស្ថិតនៅក្នុងងងឹត ហើយគេនិយាយថា
តើនរណាឃើញយើង? ហើយតើនរណាស្គាល់យើង? មែនហើយ
ការបង្វែរអ្វីៗឲ្យក្រឡាប់ច្រឡំរបស់អ្នករាល់គ្នា
នឹងត្រូវរាប់ទុកដូចជាដីឥដ្ឋបនៅក្នុងដៃជាងស្មូន ដ្បិត តើរបស់ដែលបានធ្វើឡើង
អាចនិយាយអំពីអ្នកដែលបានធ្វើវាថា គាត់មិនបានធ្វើខ្ញុំទេឬ?
ឬតើវត្ថុដែលបានច្នៃ អាចនិយាយអំពីអ្នកដែលបានច្នៃវាថា
គាត់គ្មានយោបល់ទេឬ? អេសាយ 29:9–16។

ការយល់ដឹងរបស់ពួកអ្នកប្រាជ្ញ
មានមូលដ្ឋានលើការបើកត្រានៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ។
អ្នកទាំងឡាយដែលបានទទួលការបណ្ដុះបណ្ដាលក្នុងស្ថាប័នខូចប្រែរបស់ Adventism
មិនអាចអានសៀវភៅទំនាយបានទេ
ហើយពួកគេចោទប្រកាន់ព្រះថាទ្រង់គ្មានការយល់ដឹង។ នៅពេលទំនាយត្រូវបានបើកត្រា
ពួកគេមិនអាចយល់វាបានទេ
ដូច្នេះពួកគេចោទប្រកាន់ព្រះថាជាអង្គដែលគ្មានការយល់ដឹង ហើយដោយធ្វើដូច្នេះ
ពួកគេបានបង្វែរអ្វីៗទាំងអស់ឲ្យត្រឡប់ក្បាលចុះក្រោម។ ទាំងអ្នកចេះ
និងអ្នកមិនចេះក្នុង Adventism
មិនអាចយល់ទំនាយដែលត្រូវបានបើកត្រាមុនពេលការសាកល្បងបិទបញ្ចប់នោះទេ
ហើយសៀវភៅយ៉ូអែលបង្គាប់ដល់ «ពួកចាស់ទុំ» ឲ្យស្ដាប់
ប៉ុន្តែពួកគេជាពួកមនុស្សមួយក្រុមដែលទោះស្ដាប់ក៏មិនឮ
ហើយទោះមើលក៏មិនឃើញ។

ចិត្តកណ្ដាលបំផុតនៃការបះបោររបស់ពួកគេ ត្រូវបានបង្ហាញក្នុងអសមត្ថភាពរបស់ពួ
កគេក្នុងការទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទថាជាព្រះអង្គទីមួយ និងទីចុងក្រោយ។
នេះគឺជាបរិបទនៃជំពូកដែលមានការសួរថា
«តើការនេះបានកើតឡើងក្នុងជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា
ឬសូម្បីតែក្នុងជំនាន់នៃបុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរឬ?»

តើក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបុព្វបុរសរបស់អ្នក
ធ្លាប់មានពេលណាមួយដែលប្រជាជនមួយក្រុមភ្ញាក់ឡើងនៅពេល
“សម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រ” ហើយទើបដឹងថាពួកគេជាព្រហ្មចារីល្ងង់ដែរឬទេ?
“មនុស្សចាស់ៗ” ត្រូវបានបង្គាប់ឲ្យ “ភ្ញាក់ឡើង” ដូចដែលពួក Millerites
ត្រូវបានបង្គាប់នៅកិច្ចប្រជុំជំរំ Exeter ក្នុងឆ្នាំ 1844 ដែរ។
អំពើប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់
គឺជាអំពើប្រៀបប្រដូចអំពីបទពិសោធន៍របស់ប្រជាជន Adventist
ដែលបានសម្រេចបំពេញយ៉ាងត្រឹមត្រូវគ្រប់អក្សរនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ពួក
Millerites ហើយនឹងត្រូវសម្រេចបំពេញម្ដងទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវគ្រប់អក្សរនៅក្នុងថ្ងៃចុ
ងក្រោយ។ អសមត្ថភាពរបស់សាសនា Seventh-day Adventism ខាង Laodicea
ក្នុងការទទួលស្គាល់ថា
ប្រវត្តិសាស្ត្រមូលដ្ឋាននៃក្រុមជំនុំរបស់ពួកគេត្រូវបានធ្វើឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ

គូសបញ្ជាក់គោលការណ៍ព្យាករណ៍ដែលជាកូនសោបើកសារព្យាករណ៍។ នេះមិនមែនជាច្បាប់ព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជាចិត្តកណ្ដាលនៃវិវរណៈអំពីព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទផងដែរ ដែលត្រូវបានបកស្រាយឲ្យច្បាស់នៅមុនពេលការសាកល្បងបិទបញ្ចប់។

យ៉ូអែលសួរថា៖ «ការនេះបានកើតមាននៅក្នុងជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា ឬសូម្បីតែក្នុងជំនាន់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរឬទេ?» ឬក៏អាចសួរថា៖ «នៅក្នុងជំនាន់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា មានដំណើរការនៃការសាកល្បងមួយ ដែលបំបែកប្រជាជនសេចក្ដីសញ្ញាថ្មី ចេញពីប្រជាជនសេចក្ដីសញ្ញាចាស់ ដែរឬទេ?» មាន ហើយការបំបែកនោះត្រូវបានសម្រេចឡើងដោយសារព្រះសារព្យាករណ៍ ដែលត្រូវបានតំណាងជាប្រងេនៅក្នុងឧទាហរណ៍កថា។ «ការនេះបានកើតមាននៅក្នុងជំនាន់របស់អ្នករាល់គ្នា ឬក្នុងជំនាន់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា» បានកំណត់ភ្លាមៗថា អ្វីដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ គឺជាការភ្ញាក់ឡើងមួយ បន្ទាប់ពីការបំផ្លាញដែលកើនឡើងជាបួនជំនាន់ ដូចដែលបានតំណាងដោយបញ្ញត្តិឲ្យផ្សាយសារនោះចេញទៅកាត់បួនជំនាន់ និងដោយសត្វល្អិតបួនប្រភេទនៃការបំផ្លាញដែលកើនឡើង។ យ៉ូអែល គឺជាការប្រកាសនៃការជំនុំជម្រះប្រឆាំងនឹងក្រុមជំនុំមួយដែលបានរអិលថយក្រោយ និងក្បត់ជំនឿ នៅពេលសម្រែកកណ្ដាលអធ្រាត្រ។ គ្មានក្រុមជំនុំណាមួយក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធ បានឈរប្រឆាំងនឹងពន្លឺដ៏ធំជាងក្រុមជំនុំសេវេនដេ អេដវេនទីស្ទ ឡើយ។ និមិត្តសញ្ញានៃការបះបោរប្រភេទនោះប្រឆាំងនឹងសេចក្ដីពិត ត្រូវបានតំណាងដោយ «កាពើណិម»។

យើងនឹងបន្តនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

> «នៅកាពើណិម ព្រះយេស៊ូវបានគង់ស្នាក់នៅក្នុងចន្លោះពេលនៃការធ្វើដំណើរទៅមករបស់ព្រះអង្គ ហើយទីក្រុងនោះក៏បានក្លាយជាទីស្គាល់ថាជា “ទីក្រុងរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់”។ វាស្ថិតនៅលើឆ្នេរសមុទ្រកាលីឡេ និងនៅជិតព្រំប្រទល់នៃវាលទំនាបដ៏ស្រស់ស្អាតកនេនសោរ៉ែត បើមិនមែនស្ថិតនៅលើវាលទំនាបនោះផ្ទាល់ទេ»។ The Desire of Ages, 252.

> «ក្នុងចំណោមអ្នកដែលប្រកាសថាជាកូនរបស់ព្រះ ការអត់ធ្មត់តិចតួចណាស់ត្រូវបានបង្ហាញ ពាក្យសម្ដីជូរចត់ជាច្រើនត្រូវបាននិយាយ ហើយការថ្កោលទោសជាច្រើនត្រូវបានបញ្ចេញប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលមិនមែនជាអ្នកជំនឿដូចយើង។ មនុស្សជាច្រើនបានមើលអ្នកដែលស្ថិតក្នុងក្រុមជំនុំផ្សេងៗថាជាមនុស្សមានបាបធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនទតឃើញពួកគេដូច្នោះឡើយ។ អ្នកដែលមើលសមាជិកនៃក្រុមជំនុំផ្សេងៗដូច្នោះ មានតម្រូវការឲ្យបន្ទាបខ្លួនក្រោមព្រះហស្តដ៏មានឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះ។ អ្នកដែលពួកគេថ្កោលទោសនោះ ប្រហែលជាមានតែពន្លឺតិចតួច ឱកាស និងអភ័យឯកសិទ្ធិតិចតួចប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើពួកគេបានទទួលពន្លឺដែលសមាជិកជាច្រើននៃក្រុមជំនុំរបស់យើងបានទទួល ពួកគេប្រហែលជាបានរីកចម្រើនក្នុងអត្រាមួយខ្ពស់ជាងនេះឆ្ងាយ

ហើយបានតំណាងជំនឿរបស់ខ្លួនដល់លោកិយបានល្អជាងនេះ។
អំពីអ្នកដែលអួតអាងអំពីពន្លឺរបស់ខ្លួន
ប៉ុន្តែបរាជ័យក្នុងការដើរតាមពន្លឺនោះ ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា
«ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ ទីរ៉ុស
និងស៊ីដូននឹងទ្រាំទ្របានស្រួលជាងអ្នករាល់គ្នា។ ហើយអ្នក កាពើណិម [Seventh-day
Adventists, who have had great light] ដែលត្រូវបានលើកឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ [in point
of privilege] នឹងត្រូវបន្ទាបចុះដល់នរក៖ ដ្បិតបើការអស្ចារ្យដ៏មានឫទ្ធិ
ដែលបានធ្វើនៅក្នុងអ្នកនោះ បានធ្វើនៅក្នុងក្រុងសូដុំវិញ
នោះវានឹងនៅរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា នៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ
ស្រុកសូដុំនឹងទ្រាំទ្របានស្រួលជាងអ្នក»។ នៅពេលនោះ
ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា «ឱព្រះវរបិតា ជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌
និងផែនដីអើយ ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណទ្រង់
ពីព្រោះទ្រង់បានលាក់សេចក្ដីទាំងនេះពីពួកអ្នកប្រាជ្ញ និងអ្នកវាងវៃ [in their own
estimation] ហើយបានបើកសម្ដែងដល់ទារកតូចៗ»។

«ហើយឥឡូវនេះ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើទាំងនេះអស់ហើយ»
ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា «ហើយយើងបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នា
ទាំងក្រោកឡើងពីព្រលឹម ហើយនិយាយ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានស្តាប់ទេ
ហើយយើងបានហៅអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមិនបានឆ្លើយតបទេ
ដូច្នេះ យើងនឹងធ្វើចំពោះព្រះវិហារនេះ ដែលត្រូវបានហៅដោយនាមរបស់យើង
ជាទីដែលអ្នករាល់គ្នាទុកចិត្ត
និងចំពោះទីកន្លែងដែលយើងបានប្រទានដល់អ្នករាល់គ្នា
និងដល់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា ដូចដែលយើងបានធ្វើចំពោះស៊ីឡូដែរ។
ហើយយើងនឹងបោះចោលអ្នករាល់គ្នាចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់យើង
ដូចដែលយើងបានបោះចោលបងប្អូនរបស់អ្នករាល់គ្នាទាំងអស់
គឺពូជពង្សទាំងមូលរបស់អេប្រាអិម»។

«ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតស្ថាប័នទាំងឡាយក្នុងចំណោមយើង
ដែលមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង ហើយស្ថាប័នទាំងនោះត្រូវបានគ្រប់គ្រង
មិនមែនដូចជាស្ថាប័នលោកិយត្រូវបានគ្រប់គ្រងនោះទេ
ប៉ុន្តែតាមរបៀបរបបរបស់ព្រះ។
ស្ថាប័នទាំងនោះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយមានភ្នែកតែមួយចំពោះសិរីល្អរបស់ទ្រង់
ដើម្បីថា ដោយគ្រប់មធ្យោបាយ
ព្រលឹងទាំងឡាយដែលកំពុងវិនាសអាចត្រូវបានសង្គ្រោះ។ ចំពោះប្រជាជនរបស់ព្រះ
សក្ខីភាពទាំងឡាយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបានមកដល់ ហើយទោះជាយ៉ាងនោះក៏ដោយ
មនុស្សជាច្រើនមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការស្តីបន្ទោស ការព្រមាន
និងដំបូន្មានទាំងឡាយឡើយ។»

«ចូរស្តាប់អំពីការនេះឥឡូវនេះ ឱប្រជាជនល្ងង់ខ្លៅ និងឥតយល់ដឹង
ដែលមានភ្នែកមើលមិនឃើញ មានត្រចៀកតែស្តាប់មិនឮ៖
ព្រះយេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលថា តើអ្នករាល់គ្នាមិនកោតខ្លាចយើងទេឬ?
តើអ្នករាល់គ្នាមិនញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខយើងទេឬ?
យើងបានដាក់ខ្សាច់ជាព្រំប្រទល់សមុទ្រ ដោយក្រឹត្យអស់កល្បជានិច្ច
ដើម្បីឲ្យវាមិនអាចហួសកាត់បាន; ទោះបីរលករបស់វាកញ្ជ្រោលឡើង
ក៏មិនអាចឈ្នះបាន; ទោះបីវាគ្រហឹមឡើង

ក៏មិនអាចហួសលើសព្រំប្រទល់នោះបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ ប្រជាជននេះមានចិត្តបះបោរ
និងរឹងរូស; ពួកគេបានបះបោរ ហើយបានចាកចេញទៅ។
ពួកគេក៏មិននិយាយក្នុងចិត្តថា “ឥឡូវនេះ ចូរយើងកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា
ជាព្រះនៃយើង ដែលប្រទានភ្លៀងទាំងដើមរដូវ និងចុងរដូវ តាមពេលកំណត់របស់វា;
ព្រះអង្គរក្សាទុកសប្តាហ៍ដែលបានកំណត់សម្រាប់រដូវចម្រូតជូនយើង” ដែរ។
អំពើទុច្ចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាបានបង្វែរចេញនូវការទាំងនេះ
ហើយអំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាបានរាំងសេចក្តីល្អពីអ្នករាល់គ្នា....
ពួកគេមិនកាត់ក្តីសំណុំរឿងទេ គឺសំណុំរឿងរបស់កុមារកំព្រា ទោះយ៉ាងណា
ពួកគេនៅតែរីកចម្រើន; ហើយសិទ្ធិរបស់ជនខ្វះខាត ពួកគេក៏មិនកាត់ក្តីឡើយ។
ព្រះយេហូវ៉ាមានព្រះបន្ទូលថា តើយើងមិនត្រូវចុះទណ្ឌកម្មចំពោះការទាំងនេះទេឬ?
តើព្រលឹងយើងមិនត្រូវសងសឹកលើជាតិសាសន៍ដូចនេះទេឬ?”»

«តើព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្ខំឲ្យមានព្រះបន្ទូលថា
“កុំអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រជាជននេះឡើយ កុំបន្លឺសម្រែក
ឬពាក្យអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេឡើយ ហើយកុំទូលអង្វរចំពោះយើងឡើយ
ដ្បិតយើងនឹងមិនស្តាប់ឯងទេ” ឬ? «ហេតុនេះហើយ ភ្លៀងបានត្រូវឃាត់ទុក
ហើយគ្មានភ្លៀងចុងរដូវទេ.... ចាប់តាំងពីពេលនេះតទៅ
តើឯងមិននឹងអំពាវនាវមកឯយើងថា ឱព្រះបិតានៃទូលបង្គំ
ទ្រង់ជាព្រះអង្គដឹកនាំកាលយុវវ័យរបស់ទូលបង្គំទេឬ?»» Review and Herald, August 1, 1893.